

sf 12-13

İsyan ve Başkaldırının Ateşi Zulmü Yakıyor!

Prometheus'un tanrılardan çalarak korumak üzere insanlara armağan ettiği ateş Ninowa'nın zulüm saraylarına ulaştı. Baharın gelmesini engelleyen zalim Dehaq'ın vahşet ve katliamlarına karşı başkaldırı, özgürlüğe ve kurtuluşa susamış Ninowa halkına isyan çağrısı oldu. Demiri döven örs, vahşet altında inleyen yoksul ve umutlu halkın öfkesiyle birleşti. ■

Yeni Demokrasi

*14 Mart 2018

*Yıl:1

*Sayı:6

*Fiyat:2 TL

*www.yenidemokrasi.net

SEÇİMLERDE DEMOKRASİ DİRİLTİLECEK DEĞİL, YOK EDİLECEK BİR DÜŞTÜR sf. 3

GÜNDEM

sf. 10

Efrin; Faşizmin Psikolojik Savaşı ve Medya

İletişim teknolojisi üretim güçlerinin gelişimine paralel olarak gelişmektedir. Devlet, tarih sahnesine çıktığı andan itibaren, egemen sınıfların halk üzerindeki baskı aracı olmuştur.

EMEK

sf. 4

Şekerde Özelleştirme: İki Kez Püskürtüldü, Bir Kez Daha!

Neo-liberalizm, şeker üretimini Şeker Kurulu'nun yanı sıra kota sistemiyle de vurdu. Kotanın uygulandığı tarih olan 2001 yılına dek yaklaşık 500.000 aile pancar ürettiyordu.

DÜNYA

sf. 18-19

AB'nin Askeri Hedefleri ve Emperyalist Ordu

Emperyalist-kapitalist burjuvazi için "iç düşman" ilk olarak işçi sınıfının örgütlü güçleri ve anti-emperyalist, anti-faşist örgütlü güçlerdir. Emperyalizme karşı mücadele aynı zamanda tutarlı bir anti-militarist siyasal çizgi temeline de ulaşabilir.

Yeni Demokrasi'den...

Bir kez daha sınıf mücadelesinin takvimsel günlerini karşılıyor. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü ilk duraktı ve geride kaldı. Gündem bağlamında kadına yönelik şiddet başta olmak üzere bir dizi rapor yayınlanmış, bir dizi tartışma gündeme taşınmış durumda.

Kadınların cins kırımına varan boyutta şiddete maruz kalması, çeşitli platformlar altında kadın mücadelesinin önemli bir katkısıyla belli bir süredir gündemleştirilmiş olması, konuyla ilgili duyarlılığı ve mücadele gücünü artırmış olsa da süregiden şiddetin hızı kesilmemiştir. Bu durum, sorunun ne denli ağır ve çaplı olduğunu göstermesi kadar sistemle bütünleşmiş olma gerçeğine de işaret etmektedir. Hiç ihmal etmeden vurgulamak gerek ki düzene entegre olma ya da ondan kaynaklanma halinin kökeninde de sosyo-ekonomik sistem harcinin erkek egemenliğiyle karılmış olması vardır.

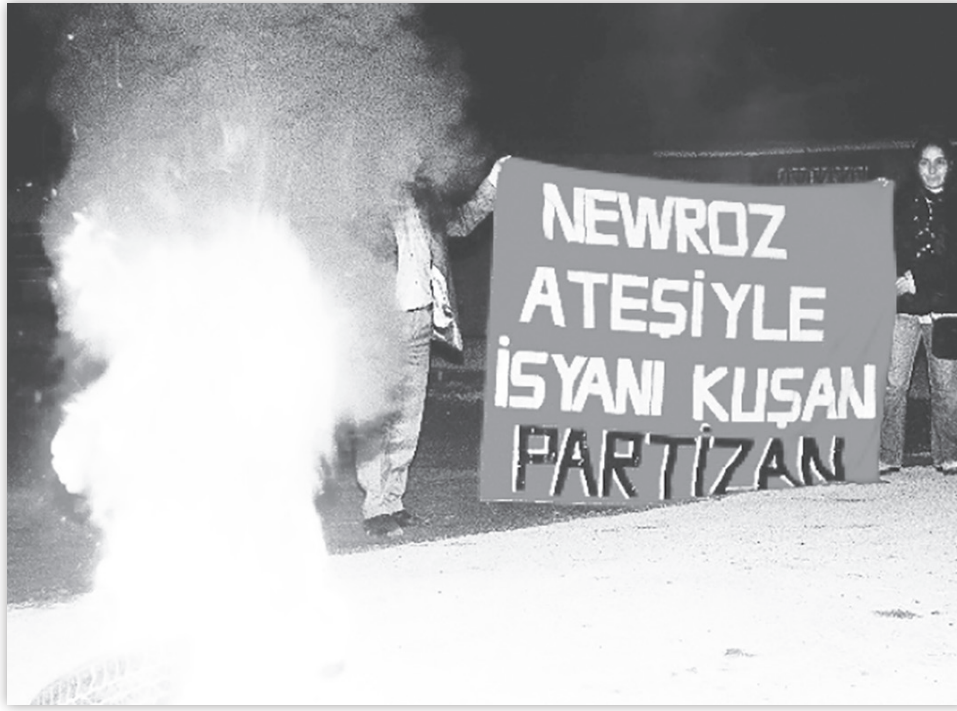
Kadına karşı şiddet, esas olarak emekçi kadın şahsında, ezilen bir cins olarak katmerli bir baskı ve sömürü altında tutulmasının parçasıdır. Her türlü ayrımcılık ve aşağılamanın, mülkiyet temelli bir yaklaşımla harmanlandığı bizimki gibi yarı sömürge yarı-feodal toplumlarda, şiddetin katsayısı artmakta ve kendine özel bir gündemle neredeyse soyutlanma derecesine varan bir noktaya ulaşılmaktadır. Son yıllarda toplumsal bir kanser gibi yaygınlaşma ve bulaşmasıyla gündem oluşturması, sorunu kadınlara özgü alandan başka bir zemine kaydırmak isteyenlerin işine yarayacak düzeyde yorumlara neden olmaktadır.

Sistemin bel kemiğini oluşturan politika ve uygulamalarda bırakalım çözüme ulaşmak, erkek egemen yapının geriletilmesi dahi oldukça zorlu bir savaşım sürecini gerektirmektedir.

Bunun için kadın sorununa özgülünen mücadelenin, sınıf savaşımının diğer alanlarıyla kurması gereken ilişki belirleyici bir yerde durmaktadır. Bu mücadelenin ana eksenine sınıfsal bir perspektifin oturtulması ise mücadelenin geleceğini tayin edecek kadar önemli görülmelidir. Bu gerçeğin asla örtmemesi gereken özgünlükteki emekçi kadının kendi gündemi doğrultusundaki mücadele ise konuya temel oluşturan cins baskısından soyutlanarak ele alınırsa, dinamiği besleyen ana damarlardan birisi ihmal edilmiş olacaktır.

Egemen sistem açısından sadece kadın sorunu bağlamında değil diğer

tüm veriler kriz alarmında. Ekonomik göstergelerde rakamlara yapılan düzeltme müdahalelerine rağmen nefes alamadıkları ortada. Şeker fabrikalarının özelleştirilmesinin bu döneme denk gelişi bu anlamda bir tesadüf değildir. Saldırganlık ve savaşın bütçede yarattığı açığın kapatılması gerekiyor ve bunun için ilk hedef özelleştirme saldırısının hayata geçirilmesidir. Efrin saldırırganlığının

ekonomide yarattığı karşılık ve oluşan açığın kapatılması için işçi ve emekçilerin belindeki kemer daha fazla sıkılacaktır. Ekonomideki alarm durumunun siyasal sahnedeki karşılığı OHAL ve topyekün saldırganlıdır. Sistemi olağan durumda yönetme şansları olmadığı için OHAL'e sarılmış durumdadır. Bunca baskı, yasak ve zora rağmen seçimlerde bekledikleri ve istedikleri sonucu alamayacakları korkusu ile ittifaklara yönelmekte. Sistem her tarafından açılan deliklerden dökülüyor ve bu dökülmeyi engellemek için saldırgan. Krizini böyle aşmayı hedefliyor.

Tüm sahalarda giriştikleri saldırılarda Efrin'de bekledikleri zafer ilanını yapamıyor ve bu durumu şovenizmi şahlandırarak perdelemeye çalışıyor. Kitlelerin gözünü şovenizmle perdeliyor, açıklıklarını yürüttüğü haksız savaşın doğruluğuna ikna etmeye çalışarak doyurmaya çabalıyor. Çocuk istismarı, kadın cinayetleri, açıklık isyanıyla kendini yakan emekçilerin, özelleştirme saldırısıyla birleşen iş-

sizlik ve tüm bunların kitlelerde yarattığı tepkiyi şovenizmle örtmeye çabalamakta ve Efrin saldırısını tüm bu gerçekleri perdeleme de önemli bir silah olarak kullanmaktalar.

Ancak sistemin müdahalesiyle ötelenen bu kaynama hali yeni birikimler yüklenerek ilerlemektedir. Bunun son örneği geçtiğimiz hafta Ankara'da Milli Değer Milli Gelecek

Şeker Zirvesi'nde Nihat Babaözlü isimli üreticinin konuşmasıydı. Babaözlü kürsüden yaptığı konuşmasında "Ömrümde ilk defa bir otele geldim. Burada yapılan konuşmaların hiçbirini anlayamadım. Atı alan Üsküdar'ı geçti gidiyor" diyerek üreticileri eyleme çağırdı. Yapılan zirvenin şeker üreticilerinin sorunlarını tartışmaktan uzak halini de teşhir eden Babaözlü "burada sadece körler sağırılar birbirini ağırılıyor. Laf salatası yapıyorsunuz..." diyor. Banka borçlu işçinin banka camlarını kırması, işsizliğe isyanı kendini yakarak çılgınlığını duyurmaya çalışması gibi arttırılacak örnekler, yoksul emekçilerin biriken öfkelerinin ifadesi. Sorun biriken bu öfkeyi örgütleyebilmekte ve bu öfkeyi birleştirebilmekte.

Bu noktada tarihsel misyonu üstlendiğini iddia eden bazı devrimci ve reformist yapılar açısından devlet tanımlı yanlış bir biçimde AKP'yle eşleşmiş durumda. Onlar açısından faşizm bir yönetme biçimi olma özelliğini kaybetmiş, AKP'nin uygulamalarıyla sınırlandırılmış durumda.

Bu noktada tarihsel misyonu üstlendiğini iddia eden bazı devrimci ve reformist yapılar açısından devlet tanımlı yanlış bir biçimde AKP'yle eşleşmiş durumda. Onlar açısından faşizm bir yönetme biçimi olma özel-

liğini kaybetmiş, AKP'nin uygulamalarıyla sınırlandırılmış durumda. Kimileri "İslamcı-faşizm" karşısında laiklik savunusuyla Kemalizm'e demirlemiş kimileri ise AKP'yi baş düşman ilan ederek kitleleri AKP karşıtlığıyla örgütlemeye kilitlenmişlerdir. Bu ideolojik savrulunun hesap sorumluluğu seçim sandıklarına indirgenmiş ve her "yenilgiyle" birlikte, bir sonraki seçimlerde kazanma sözüyle bu mücadele arenasından çıkılmıştır. Kürt ulusuna, işçi ve emekçilere karşı oluşturulan faşist ittifakın adı şimdiden "Cumhur İttifakı" olarak kabul görmüş ve karşılığında "dayanışma" mesajıyla yenileceği sinyali çakılmış durumda. Sistemin sınırları dahilinde geliştirilen muhalefetten devrimin hedeflenmediği bir gerçek. Oysaki dünyada ve ülkemizde yaşanan tüm gelişmeler yeni çatışmalara, savaşlara ve daha güçlü karşı koyuşlara bizi çağırılmaktadır.

R.T. Erdoğan Kobanê direniş sürecinde "düştü düşecek" fetvasında bulduktan sonra, Kobanê direniş ve serhıldanla kazanıldı. Erdoğan aynı fetvayı Efrin için verdi "girdik", "giriyoruz" dedikten sonra bir ay boyu sadece sınırı geçmek için savaştilar. "Çok kısa sürecek" dediler Mayıs 2018 tarihlerini telaffuz etmeye başladılar. Bahara gerilla alanlarına dönük saldırıların hazırlıklarının sürdüğünü ifade ederek bilindik "inlerine gireceğiz" sözlerini tekrarlıyorlar. Bu saldırılara karşı yakılacak olan Newroz ateşini dünden daha güçlü harlayacak, isyanı ve umudu büyüteceğiz!

Newroz ateşi yüzyıllardır egemen sınıfların zulüm çemberlerini yıkmış, zalimlerin karanlıklarını yarararak mazlum halkların çılgılığı olmuştur. Bu yıl Newroz ateşi Efrin direnişiyile yakılacak, bu direnişin gücüyle yükselecek, bu direnişin kararlılığı ve coşkusuyla yayılacak. Kürt ulusunun büyük bedellerle yarattığı kazanımlar yok edilmeye çalışılarak, mazlum halkları nefessiz bırakmak için en barbar çetelerle saldırılarını sürdürüyorlar. Halk büyük bir kararlılıkla haklarını koruyor, direniyor ve direnişini büyütüyor. Şimdi böylesi tarihsel bir dönemde söyleyeceğimiz söz kadar, militan duruşumuz, söylediğimiz sözün ifadesi olan pratiğimiz de belirleyicidir.

Baharın mücadele ve direniş çağrısı böylesi günlere hazırlıklarımızda ufkumuzu, umutlarımızı büyütmeli, mücadelemizi bir adım daha ileri taşımamızdır. Bulduğumuz her yerde ve her alanda direnişin şiarlarıyla umudun adını haykıralım!

Seçimlerle Demokrasi Diriltilecek Değil Yok Edilecek Bir Düştür!

Meclis Anayasa Komisyonu seçim ittifakı düzenlemesine son halini vererek parlamentoya gönderdi. Meclis aritmetiği düzenlemenin meclisten geçeceğini gösteriyor. Böylece partilerin ortak listeye seçime katılmaları mümkün olacak. Buna göre ittifak partilerinin aldıkları toplam oy %10'u geçerse ittifak içerisindeki partiler de barajı geçmiş oluyor. Milletvekili dağılımları ise alınan toplam oy sayısıyla ittifakın toplam milletvekilleri belirlenecek sonra ittifak partileri aldıkları oy sayısına göre milletvekillerini paylaşacak.

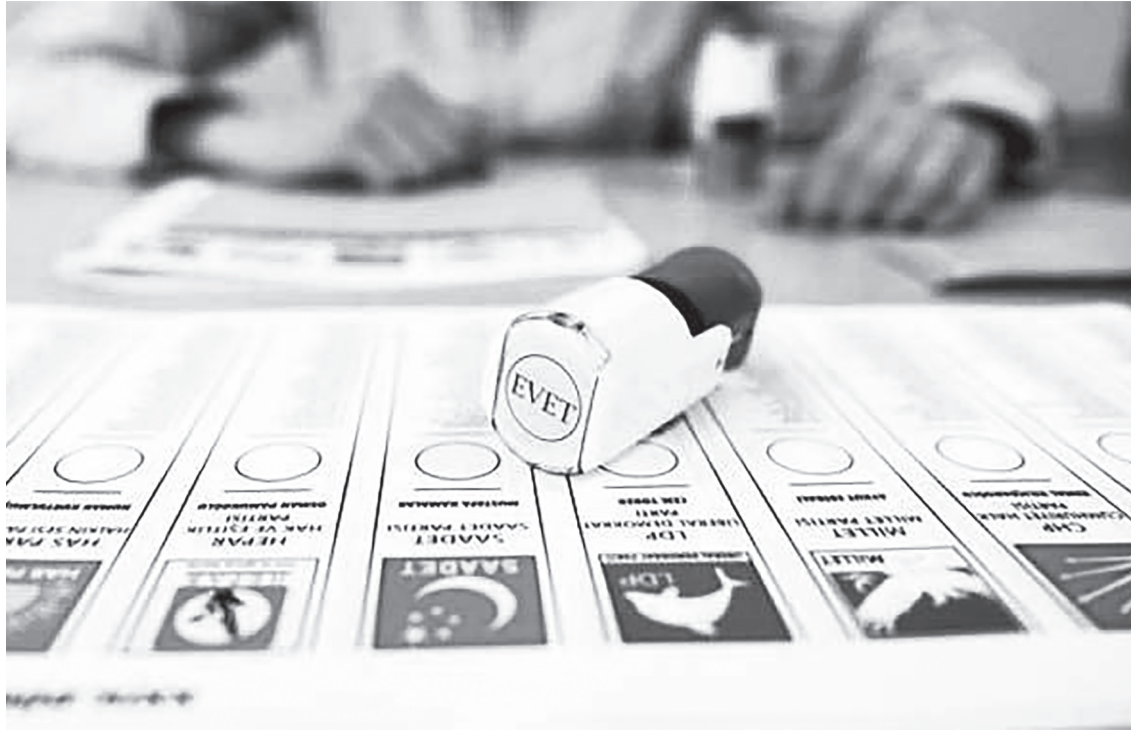
Düzenleme seçim ve sandık bölgelerinin yasa yerine YSK'yla belirlenmesini; Vali ya da İl Seçim Kurulu Başkanı'nın isteğiyle sandık bölgelerinin birleştirilmesini; Seyyar Sandık Kurulu kurulmasını, asker ve polis sandık odasına dek girmesini, mühürlü zarf uygulamasının kaldırılmasını vs. içeriyor. 7 Haziran, 1 Kasım seçimleri ve 16 Nisan Anayasa Referandumu'nda özellikle T.

Kürdistanı'nda bu düzenlemelerin tamamına yakını bir biçimde uygulandı. Yani fiili durum yasalıyor. Burjuva demokratik bir ülkede bu tür düzenlemeler şeffaflık, katılımcılık, seçme hakkı, en geniş katılım vs. olarak da tartışılabilirken, söz konusu ülke Türkiye vb. faşist diktatörlükler olduğunda bugün olduğu gibi farklı tepkiler yükselir. Çünkü bu düzenlemelerin esasta hangi rolü oynayacağı uygulamanın biçimselliğinden ziyade siyasal sistem ve koşullarla anlam kazanır.

Seçim İttifakı Yasası'nın fitili Bahçeli'nin "Cumhur İttifakı" önermesiyle tutuştu. Bütün göstergeler MHP'yi baraj altı gösterir olunca MHP ve Bahçeli cephesinden AKP ve Tayyip'e söylenen onca söz unutuldu. Fakat MHP kadar Tayyip'in de baraj altı kalma sorunu vardı. 16 Nisan Referandumu'nda YSK sayesinde paçayı kurtarmış ve daha seçimin tozu kalkmamışken AKP yetkilileri seçim ittifakı için yasal düzenlemelerden dem vurmışlardı. İttifaklar sorununu gündemleştiren ve istikrar vadeden bir sistem için üzerinden bir yıl bile geçmeden onu ittifak yasası çıkartmak zorunda bırakan ve bununla yeni sistemin iflasını da tescillemiş olan nedenler Türkiye'nin sosyo-ekonomik

gerçekliğinde gizlidir.

Seçim İttifakı Yasası Türk hakim sınıfları arasındaki çelişkinin keskinliği kadar bu kesimlerin ne denli parçalandığını da yansıtıyor. Ne %10'luk seçim barajı ne de %50'lik başkanlık seçimi barajı bu parçalanmışlığın önüne geçebiliyor. Aksine

Davutoğlu'lu, Gül'lü yeni bir partinin kurulması, CHP içerisinde kopmalar vs. beklenilir oldu. Apaçık ortada olan yönetememe sorunu hem ittifakları hem de düzen içi arayışları ve alternatif oluşumları zorluyor. Egemenler cephesindeki objektif durum, hem işbaşında kalmayı hem de işbaşında kalmak için iktidar gücünü en uç düzeyde kullanmayı dayatıyor.

Karşı-devrim içerisinde keskinleşen ilişkiler bu kesimleri bir saflaşmaya doğru itiyor. Bu saflaşmanın şimdiki görünümü AKP, CHP, İyi Parti ve HDP'nin başını çektiği dört ayrı blok biçimindedir. Fakat bunun meclis ve başkanlık seçiminde değişebileceği öngörülebilir. Faşist devlet bugün AKP-Tayyip kliğiyle özdeşleşmiş gibi bir görünüm arz etmektedir. Ve bu devletin kitleler üzerinde baskısı sömürü ve zulmü arttıkça demokrasi talebinin büyüdüğüne ve aciliyet kazandığına tanık oluyoruz. Bu elbette iyi bir şeydir. Fakat demokrasiden neyin anlaşıl-

dığı ve kimin demokrat olduğu dolayısıyla demokrasi mücadelesinin kime karşı ve kiminle verileceği gibi çok temel bir konuda yanlış anlayışlar ve ciddi kafa karışıklığı söz konusudur.

NERESİ DEMOKRASİNİN ARACI, KİM DEMOKRAT?

Demokrasinin varlığını parlamen-

olmaya çağırılmaktadır. H. Ali'nin "ya faşizm ya demokrasi" şiarı AKP yerine CHP'nin de olduğu (ya da başında olduğu) yeni bir yönetim içindir.

Komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları seçim ittifakı yasası ve ittifak görüşmeleriyle ülkede bir seçim atmosferi yaratmış bulunuyor. Bu seçim ikliminde demokrasi sorunu en baş yerde duruyor. Ezilen Kürt ulusu ve azınlık milliyetlerin, ezilen inanç gruplarının, kadının ve cinsel azınlıkların en temel sorunu eşitlik ve demokrasidir. Demokrasi başta işçi sınıfı olmak üzere bütün emekçi halkımızın da temel talebidir. Faşist parlamenter ya da başkanlık sistemi bu yakıcı ve acil talebin karşılanacağı yer değil o sorunu kalıcılaştıran bir yerdir. Kitlelerin demokrasi talebinin karşılanması ne faşist partilerle olur ve ne de faşist parlamentoyla sağlanır.

Seçim sorunu proletaryanın kayıtsız kalacağı bir sorun değildir. Nasıl bir tavır geliştirileceği önümüzdeki dönemin sorunu olmakla birlikte kitlelerde parlamenterist düşler geliştiren ideolojik karmaşalara yol açan ve kitlelerin politik hedeflerini muğlaklaştıran anlayışlara karşı mücadele etmek bir zorunluluktur.

Karşı devrimin kendi içindeki ve devrim ile karşı-devrim arasındaki mücadele içinden geçtiğimiz sürecin ve koşulların gereği çok daha keskinleşmiştir. Liberalizm ve reformizm için böylesi koşullar korkunç ve içinde rahat oynayamayacağı koşullardır. Buna rağmen ülkemizde her iki anlayışın nasıl da kıpırtılı olduğunu görüyorsak bu teorinin yetersizliğinden değil başta proletarya ve onun partisi olmak üzere devrimcilerin hem pratik, hem ideolojik, teorik sahada hakkını veren bir mücadele yürütememiş olmasındandır. Proletarya Partisi'nin 16 Nisan Anayasa Referandumu'nda geliştirdiği boykot tavrı ve kararın gerekçeleri bugünkü gelişmeyi ve tehlikeyi öngörür niteliktedir. Komünist örgüt çekirdeğini sağlamlaştırmak ve geliştirmek devrimci pratik ve politikayla birlikte kaynaşmış olarak gerçekleşir. Asıl dikkatimizi buraya, bu konuya vermek, bu yöneliminden sapmamak esas görevimizdir.

Proletarya Partisi'nin 16 Nisan Anayasa Referandumu'nda geliştirdiği boykot tavrı ve kararın gerekçeleri bugünkü gelişmeyi ve tehlikeyi öngörür niteliktedir.

toya indirgeyen hatalı anlayış ülkemizde zannedildiğinden de güçlüdür. Bu yanlış anlayış Tayyip Erdoğan başkanlığı altındaki yönetimler boyunca daha da güçlenmiştir. 16 Nisan Anayasa Referandumu'nda

"Hayır Cephesi"nin "tek adam diktatörlüğü"ne karşı demokrasi adına parlamenter sistemi propaganda etmesi, diktatörlük olarak değerlendirildiği "Türk tipi" başkanlık sisteminin karşısına "Türk tipi" parlamenter yapıyı koyması, bu noktada sergilediği gayretkeş tutum yukarıdaki görüşü doğrular niteliktedir.

Bu konuda aynı anlayışa daha net ve ayrıntılı olarak Kürt Ulusal Hareketi adına Hüseyin Ali'nin açıklamasında rastlıyoruz. Hüseyin Ali AKP-Tayyip'e karşı tüm demokrasi güçlerini birlikte hareket etmeye çağırıyor. Yazıda asıl çağrı CHP'yedir. Hüseyin Ali, CHP'yi demokrasi gücü olarak tanımlamakta ve onu HDP dahil tüm demokratik güçlerle birlik

Şekerde Özelleştirme: İki Kez Püskürtüldü, Bir Kez Daha!

Özelleştirme kavramı popülarlığını T. Özal ile N. Calp arasındaki “Boğaz Köprüsü” tartışması ile kazanmış olmalı. 1983 genel seçimi T. Özal’ın, “Boğaz Köprüsünü satarım”, M. Calp’ın ise “sattırmanın” tartışmalarıyla geçmişti. Bu tartışmadan bugüne geçen otuz beş yıl içerisinde Türk hakim sınıfları biraz mübalağayla eline ne geçirdiyse sattı. Buna rağmen sata sata bitirememişler ki mezata şeker fabrikalarını çıkarmak üzereler. Türkiye’de 33 tane şeker fabrikası bulunmaktadır. Bunlardan 25’i devlete, 5 tanesi PANKOBİRLİK’e, 3 tanesi ise özel şirkete aittir. Bu fabrikaların tamamı sakaroz denilen kristal beyaz şeker üretiyor. Türkiye’de ayrıca Cargill ile birlikte beş fabrikada da hammaddesi mısır olan nişasta bazlı şeker (NBS) üretilmektedir. NBS’ler doğrudan tüketilmiyor. Bu tatlandırıcı helva, reçel, dondurma, marmelat ve alkollü, alkolsüz içeceklerin yansira şekerli unlu mamullerde kullanılmaktadır. Sakaroz (kristal beyaz şeker) ise şeker pancarı ve şeker kamışından üretiliyor. Dünya şeker üretiminin yüzde 77’si şeker kamışından, yüzde 23’ü ise pancardan karşılanıyor. Türkiye’de şeker kamışına dayalı bir şeker üretimi yoktur. Dünya şeker borsası fiyatlarını daha ucuz ve piyasaya hakim olduğu için şeker kamışı belirlemektedir. Türkiye yüzde 7’lik payla dünya şeker pancarı üretiminde 5. sıradadır.

Neo-liberalizm, şeker üretimini Şeker Kurulu’nun yanı sıra kota sistemiyle de vurdu. Kotanın uygulandığı tarih olan 2001 yılına dek yaklaşık 500.000 aile pancar üretiyordu. Kota, yurtiçi talebine göre ve satış yılı içerisinde pazara sunulacak kadar şeker üretmekti. Neo-liberal politikalar gereği bir dünya şeker borsası oluşturulduğu ve düşük maliyetli şeker kamışı fiyatı borsayı belirlediği için kota sistemiyle birlikte Türkiye’nin ihracatçı kimliği de ortadan kalktı. Bu durum geçimini Pazar üretiminden sağlayan köylü sayısının 500.000’lerden bugün 105.000’lere düşmesine yol açmış, yüzbinlerce küçük köylü ailesi kota nedeniyle pancar üretmez olmuştur.

Feodalizmin çözülmesi yani iç pazarın genişlemesi doğrudan üreticinin üretim araçlarından kopması, işgücünün ve üretim araçlarının sermayeye dönüşmesiyle ilgilidir. Böylece geçimlik üretimin sağlandığı üretim araçları köylüden ve zanaatkardan çıkar sermayenin elinde toplanır. Türkiye ve benzer ülkelerde iç pazar kapitalist bir devinimden ziyade emperyalist sermayenin politik kararlarıyla ve yukarıdan dayatmayla ucube

biçimde gerçekleşmiş bu anlamda feodalizmde bir tasfiye yaşanmamıştır. Kırsal alana köylülüğe yönelik geliştirilen her yıkıcı, yok edici politika ulusal bir kapitalizmin gelişme dinamiklerinin dayatmasıyla değil emperyalist sermayenin birikim sorunlarıyla

la ilişkili geliştirilmiştir. Dolayısıyla şeker pancarı üreticisi küçük köylünün yıkımı da şeker pancarı ve şeker üretimindeki emperyalist tekellerin eliyle olmuştur. Aşağıdaki karşılaştırmalar gelişmenin kapitalist biçimiyle emperyalist sermayeye bağımlı biçimi arasındaki farkı gösteriyor.

Toplam yirmi sekiz ülkeden oluşan ve 500 milyonun üzerinde bir nüfusa sahip AB’de 154 bin pancar üreticisi bulunmakta ve toplam 15.8 milyon ton şeker üretilmektedir. ABD de ise toplam 11 bin pancar üreticisi mevcuttur. Bu ülkede şeker pancarı üretimi ise 4.6 milyon tondur. Türkiye’de pancar üreticisi aile sayısı on beş yıl önce 500 bin, bugün ise 105 bin; şeker üretimi ise 2.7 milyon tondur. Toplam üretici ve üretim miktarları sayısı kapitalist-emperyalist ülkelerle yarı sömürge yarı feodal bir ülke arasındaki farkın anlaşılmasına katkı sunar niteliktedir. Türkiye’de bugün pancar üretimi büyük oranda orta ve zengin köylülükle birlikte büyük toprak sahiplerince yapılmaktadır. Fakat şeker fabrikalarının satılması şeker pancarı üretimine dolayısıyla şeker üretimine büyük darbe vuracaktır.

KOLİN-LİMAK-CENGİZ VE DİĞERLERİ PALAZLANSIN DİYE...

Binali Yıldırım “şeker fabrikaları özelleşince kapatılacakmış, şeker pancarı üretimi azalacakmış. Bütün bunlar yalan dolan... Bu fabrikalar daha fazla kapasiteyle çalışacak” diye bir açıklama yaptı. Fakat özelleştirme

gerekçesi maliyet fiyatlarıydı. Maliyet rakamlarına göre dünya ortalaması ton başına 400-450 dolarken Türkiye’de 800-830 doları buluyordu. Aradaki yüzde 100’lük fark şekerin pancardan üretilmesinden geliyor. Hammaddede değişimi mümkün olma-

yacağına göre özelleştirme gerekçesi varlığını koruyacaktır. Bu durumda zarar ettiği söylenen fabrikaları kim neden alsın?

Başta Et ve Balık Kurumu, TEKEL olmak üzere satışa sunulan ve çok ucuza elden çıkarılan kurumlar üretimlerini sürdürmemiş değerli arazileri üzerinden büyük rantlar elde edilmiş, özelleştirmeler zenginleşme ve talanın aracı olmuştur. Buna şeker fabrikalarının önceki özelleştirmelerinden tanıtız. Şeker fabrikaları son sekiz yıl içerisinde iki kez satılığa çıkarıldı. Gösterilen yüksek tepki ve hukuki engeller bu satışların iptalini getirmişti. Fakat iptal edilse de bu satışlar ‘gerçek bir yağma nasıl yapılır’ onu göstermeye yetmişti. Örneğin, 2011 yılında Erzincan, Elazığ, Elbistan, Malatya fabrikaları satışa çıkarılmış ve 266 milyon dolara KOLİN-LİMAK ortaklığına satılmıştı. Oysa yalnızca Malatya Şeker Fabrikası’na ait araziler bu satış bedelini karşılayacak değerdedi.

Şeker-İş Turhal Şube Başkanı N. Alpat devletin “özelleştirme olsa bile üretim devam edecek” demagojisine yanıt olarak özelleştirilen Turhal Sigara Fabrikası’nı örnek gösteriyor? “Sigara fabrikasına beş yıl çalıştırma şartı konmuştu ama bir yıl zor dayandı” diyor. Birgün gazetesinden N. Gökdemir de “satıldığında sözde çalıştırılacak, seçim süreci atlatıldıktan sonra fabrikalar kapanacak” diyor.

Özelleştirmenin gerçekleşmesi halin-

de bugünkü fabrikaların yerlerinde ve arazilerinde beton yığınları yükselecektir. Buna önceki özelleştirmelerden tanıtız. Tayyip-AKP’nin temsil ettiği klik bu özelleştirmeden de büyük vurgunlarla çıkacak. Öte yandan fabrikaların kapanmasıyla şeker talebi ithalatla karşılanacak, sakaroz şekerde dünya sıralamasında beşinci olan Türkiye ithalatçı bir ülke konumuna düşecektir.

CARGİLL GERÇEK EGEMENİN KİM OLDUĞUNU GÖSTERİYOR

Bir de nişasta bazlı şeker üreticisi (NBS) sermaye var. Bunların en ünlüsü Amerika merkezli Cargill firmasıdır. Cargill’in Türkiye serüveni ne baktığımızda uluslararası tekelleri sermaye olmanın hakkını verdiğini görüyoruz. Şöyle ki Bursa İdare Mahkemesi Cargill’in yapı ruhsatını durdurur ancak karar uygulamaz. 1999’da ikinci kez durdurma kararı alınır. Buna rağmen Cargill 2003 yılında faaliyete geçer. 2004’te mahkeme Bursa Valiliği’nin verdiği ruhsatı iptal eder. Vali iptal kararını uygulamaz. Mahkeme İçişleri Bakanı A. Kadir Aksu’dan soruşturma izni ister, vermez. Toprak Koruma ve Arazi Kullanımı Yasası çıkarılarak Cargill işgalci fabrikasına af getirilir. 2005 yılında kararnameyle Cargill fabrikasına ait arazi özel endüstri bölgesi ilan edilerek sorun kesin biçimde çözümler vs. (Siyasi Forum)

Cargill genetiği değiştirilmiş mısırdan NBS üretiyor. Türkiye’de şeker üretimi ve şeker fabrikaları gibi konuları içeren Cargill imzalı iki ayrı raporun yayınlanmasıyla R. Tillerson’un Türkiye ziyareti ve şeker fabrikalarının özelleştirileceği haberi aynı günlerde arka arkaya çıktı. Bugüne kadar NBS lehine atılan adımlar (yüzde 10’luk NBS kotasının önce yüzde 30’a sonra yüzde 50’ye çıkarılması gibi) özelleştirmelerle birlikte meydanın NBS’ye ve üreticisi Cargill’e bırakılacağı açık.

Tayyip Erdoğan bir son dakika “milli ve yerli” çıkışı yapıp –tabi danışıklı-özelleştirme kararını geri çekmezse eğer halk sağlığı, gıda güvencesi ve güvenliği büyük bir darbe alacaktır. Geriye başta şeker işçisi, şeker pancarı üreticisi ve hayvan besicisi olmak üzere halk kitlelerinin sorunu sahiplenme ve mücadele düzeyi kalıyor. Şeker işçisi ve pancar üreticisi iki kez başardı, üçüncü kez de başarabilir. Yeter ki direnişe tutunsun... Bu şeker fabrikaları için son direnme olacaktır. Kazanan bu defteri kapatacaktır. İşçi sınıfının, şeker üreticisinin yanında, direnişin yanında olalım.

Sömürü Çarkında Görünmeyen Emek: Kadınlar

“Emekçi kadınlar, kendilerini ezilenin ezilene haline getiren kapitalist sistemi yıkarak kendi kurtuluşlarını sağlayabilecektir”

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü yaratan, çok ağır çalışma koşullarına karşı grev kararı alan ve çoğu kadın 129 işçinin katledilmesi, kadınların hak ve eşitlik mücadelesinin yüzyıllardan beri süregeldiğinin göstergesidir. Kapitalist toplumla birlikte cinsiyet eşitliğinin olmadığı işbölümü derinleşmiş, kadının emeği daha da değersizleştirilmiş, kadın ezilenin de ezilene bir konuma getirilmiştir.

“Hareket etmeyen zincirlerini fark edemez” diyordu **Rosa Luxemburg**. Kadın yaşadığı toplum içerisinde, hak arama ve kendi özgürlüğünü kazanma mücadelesine giriştiğinde aslında yıkacak ne kadar çok duvarı olduğunun farkına varıyordu. Her alanda ezilen kadının üretim içerisinde de emeği değersizleştirilmekte, çalışması “aileye katkı” olarak görülmektedir. Hatta çoğu zaman toplumsal rollere göre çalışması bile yadırganmaktadır...

Çalışma hayatında kadın işçilerin sendikalaşma oranı erkek işçilere göre daha zayıf durumdadır. İşyerinde çalışmak dışında evde de çocuk bakmak, yemek yapmak gibi “sorumluluk” yüklenen kadın, sendikaların etkinliklerine az oranda katılabilmektedir. Sendikacı olmayı ya da sendikada temsilci olmayı o kadar yoğun olan işinin arasında kendine daha fazla bir yük olarak görebilmektedir. Sendika yöneticileri ise kadınların bu yaklaşımlarına sığınmaktadır. Oysa, temsilci olmalarına uygun politikalar geliştirilmesi, onların bu noktada yolunun açılması gerekmektedir.

Kadınların çalışma hayatında ucuz ve vasıfsız işgücü olarak görülmesi, kadın emeği sömürsünü artırmaktadır. Bunlar kayıt dışı istihdama sebep ol-

makta veya kadını çalışma hayatında daha da değersizleştirmektedir. İSİG verilerine göre son 5 yılda 580 kadın işçi iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi.

Göçmen kadın işçiler ise bu sömürü ve güvencesizliğin en yoğununa maruz kalmaktadır. Genellikle hasta, yaşlı ve çocuk bakımı, temizlik gibi işlerde aşırı düşük ücretlerde çalışmaya mecbur bırakılan göçmen kadın işçiler, çalışma veya oturma izni olmadığından sınır dışı edilme korkusuyla yaşadığı tacize, yoğun emek sömürüsüne sessiz kalabilmektedir.

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (**DİSK**) tarafından açıklanan “Türkiye’de kadın işçi gerçeği” raporuna göre kadın işçilerin en büyük sorunları düşük ücret, işsizlik ve sigortasız çalıştırılma...

“Türkiye’de Kadın İşçi Gerçeği” raporunda ortaya konan veriler özetle şu şekilde sıralandı:

-Kadınların çalışma hayatındaki en önemli üç sorunu: Düşük ücret, işsizlik, sigortasız çalıştırılma.

-Kadınlar erkeklerden daha düşük ücret alıyor!

-Kadınların yüzde 63,9’u çalışma hayatından memnun değil!

-Kadınların yüzde 92’si sendikasız.

-Kadınların kıdem süresi erkeklere göre oldukça geride!

-İşyerinde kadına ayrımcılık düzeyi yüksek!

-Kadınların yüzde 23,2’si işe alım sürecinde ayrımcılık yaşıyor!

-Kadın işçilerin yüzde 86’sı işyerlerinde çocuk bakım desteğinin olmadığını söylüyor!

-Kadınların yüzde 25’i güvencesiz işlerde çalışıyor.

“Özgürlük ve Demokrasi Mücadelesinde Emekli Olunmaz”

İSTANBUL- Tüm Emekliler Sendikası Bahçelievler Şubesi “Özgürlük ve Demokrasi Mücadelesinde Emekli Olunmaz” şiarıyla emeklileri buluşturmak amacıyla bir etkinlik gerçekleştirdi.

Tüm Emekliler Sendikası adına Bahçelievler Şube Başkanı **Hasan Yüksel** gerçekleştirilen etkinlikte emeklilerin yaşadığı sorunların katmerli olduğunu ifade ederek örgütlenme çağrısını yineledi. Yüksel devamında; “Biz emekliler bu ülkede 11 milyon gibi büyük bir kitle olmamıza karşın iktidarlar bizleri ikinci vatandaş olarak görmektedir. Her yılın başında emeklilere reva görülen zam yüzde 3 veya 5’tir. Oysa tükettiğimiz her şeye yüzde 30 zam gelmektedir. Gün geçtikçe yoksullaşan emeklilerin ekonomik, demokratik ve siyasal haklarını korumak, yaşam standartlarına

uygun insanca yaşamak istiyoruz. Tüm hakların kazanımı için örgütlü olmanın gerekliliğini kavrayan biz emekliler Tüm Emekliler Sendikası’nda örgütlenmekteyiz. Tüm Emekliler Sendikası Bahçelievler Şubesi olarak emeklileri buluşturmak, birlikte mücadele ile kazanımlar elde etmek amacıyla özgürlük ve demokrasi mücadelesinde emekli olunmaz şiarıyla bu etkinliği gerçekleştirdik.” ifadelerini kullandı.

Devrimci Demokratik Sendikal Birlik (DDSB) “Özgürlük ve demokrasi mücadelesinde emekli olunmaz şiarıyla yapmış olduğunuz etkinliğinizi selamlıyoruz. Mücadeleniz mücadelemizdir” mesajıyla etkinliği selamladı.

Etkinlik tiyatro oyunu ve sanatçıların verdiği müzik dinletisinin ardından sona erdi.

Şubat ayında yaşanan iş cinayetlerinde en az 123 işçi yaşamını yitirdi!

HABER MERKEZİ- Daha fazla kâr hırsıyla yeterince önlem alınmaması sonucu yaşanan iş cinayetlerine dair İSİG tarafından Şubat ayına dair bir rapor hazırlandı. **İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi** raporuna göre Şubat ayında en az 123 işçi yaşamını yitirdi. Yaşamını yitiren işçilerden yüzde 96’sının sendikasız olması dikkat çekti.

Rapora göre Şubat ayında iş cinayetlerinde yaşamını yitiren işçilerin sayısı en az 123.

Rapordan öne çıkanlar şöyle:

-Şubat’ta yaşamını yitiren 123 emekçinin 102’si işçi, memur statüsünde çalışan ücretlilerden oluşurken, 21’i ise kendi nam ve hesabına çalışanlardan (çiftçi ve esnaf) oluşuyor.

Hayatın kaybedenlerden 11’i kadın

işçi, 112’si erkek işçi. 3 çocuk da çalışırken yaşamını yitirdi.

-İş cinayetleri en çok inşaat, tarım, taşımacılık, metal ve ticaret/büro işkollarında gerçekleşti.

-İş cinayetlerinin nedenleri olarak ise trafik/servis kazası, ezilme/göçük ve yüksekten düşme öne çıkıyor.

-Şubat ayında iş cinayetleri en çok Kocaeli, İstanbul, Hatay, Aydın, Denizli, Mersin, Samsun, Antalya, İzmir ve Zonguldak’ta yaşandı.

-Hayatını kaybeden işçilerden 5’i (yüzde 4) sendikalı işçi, 118 işçi ise (yüzde 96) sendikasız.

-3 mülteci/göçmen işçi de yaşamını yitirdi. Bunlardan 2’si Suriyeli ve 1’i Iraklı.

Efrin'de 5 Enternasyonalist Devrimci Ölümsüzleşti

GÖRKEM TUĞAL HÜSEYİN CEM ÖZDEMİR RUHAT AŞKARA SEDAT AKYÜZ ERDAL DEMİRHAN

HABER MERKEZİ- TC devletin ve çetelerinin Efrin'e yönelik işgal saldırılarında 3 MLKP ve 2 DKP savaşçısı yaşamını yitirdi. Efrin direnişinde yer alan MLKP savaşçıları Ruhata Aşkara, Erdal Demirhan ve Sedat Akyüz ve DKP savaşçıları Görkem Tuğal ve Hüseyin Cem Özdemir farklı tarihlerde hayatını kaybetti.

Marksist Leninist Komünist Parti (MLKP) Rojava, yaptığı yazılı açıklamada, "Efrin onur ve özgürlük için, can bedeli bir mücadele ile faşist sömürgeci Türk devletine ve onun kanlı çetelerine karşı günlerdir direniyor. Efrin, NATO'nun ikinci büyük ordusuna karşı tarih yazıyor. QSD, YPG-YPJ, MLKP ve Türkiyeli enternasyonalist devrimci güçler, omuz omuza bu alçakça saldırıya karşı onurun ve özgürlüğün bayrağını yükseltiyor" dedi.

"Şehitlerimiz yolumuzu aydınlatıyor ve son sözü onlar söylüyor: Efrin Geçilmez, Rojava Devrimi

Yenilmez!" başlıklı açıklamasında, "Günlerdir yüksek savaş tekniğine dayalı, korkakça ve alçakça saldırılarla girmeye çalıştıkları Rojava topraklarında, devrimi savunan savaşçıların ve Efrin halklarının kahramanca direnişleriyle karşılanıyorlar" diyen MLKP/Rojava, Erdoğan ve çetelerinin Efrin'de sivilleri, çocukları katlettiğini, uçak ve toplarla Efrin ve köylerini harabeye çevirdiğini kaydetti.

MLKP/Rojava, "İŞİD'den beter bir saldırganlıkla yürüttükleri bu katliamcı terörün karşısında Efrin halkları ve devrimin savunma güçleri "çağın direnişi" tanımını hak eden bir kararlılıkla direniyor, savaşıyorlar. Tek bir cephede bile, faşist işgal güçlerine aman vermiyor, işgalcilere karşı onuru ve umudu bayraklaştırıyorlar" dedi.

Açıklamada, "3-5 günde Efrin hayali görenlere Efrin direnişçileri 50'li günlerde, görkemli cevaplar vermeye devam etmektedir" denildi, Efrin, Rojava ve Kuzey Suriye halklarının

bombardıman altında topraklarını koruduğu, Efrin'in tarih yazdığı kaydedildi.

"Efrin direnişi büyük insanlık direnişidir" diyen MLKP/Rojava, şöyle devam etti: "Bu direnişte ölümsüzleşen devrim kahramanlarını selamlıyor ve son sözü şehit Tirej'e bırakıyoruz: Şehit yoldaşlarımıza tekrar söz veriyoruz. Uğruna şehit düştükleri bu kavgayı Dersim'de, Amanos'ta, Karadeniz'de, Ege'de, İstanbul'da, İzmir'de, Amed'de ve bir çok yerde yükselteceğiz ve onlara layık bir şekilde dövüşerek onların yanına, ölümsüzler kervanına katılacağız. Şehitlere devrim sözümüz var!

DKP: Görkem Tuğal ve Hüseyin Cem Özdemir yoldaşlarımız Efrin'de şehit düştü!

Faşist TC devleti ve çetelerinin Efrin'e yönelik saldırılarında Devrimci Komünarlar Partisi/Birleşik Özgürlük Güçleri savaşçısı Görkem Tuğal (Nurhak Cem) ve Hüseyin Cem Özdemir (Bayram Ali Akdeniz) ölümsüzleşti. Bir açıklama yayımlayan

DKP "Bu savaşta Görkem Tuğal (Nurhak Cem) ve Hüseyin Cem Özdemir (Bayram Ali Akdeniz) yoldaşlarımız, faşist ordu ve dinci faşist çetelere karşı savaşıırken toprağa düştüler." dedi.

Görkem Tuğal (Nurhak Cem) ve Hüseyin Cem Özdemir (Bayram Ali Akdeniz) 'in, TC ordusu ve çetelerinin saldırılarına karşı savaşıırken yaşamını yitirdiğini belirten DKP, "Nurhak yoldaşımız, savaşın ilk haftasında Rajo'da Kevireker tepesinde faşist ordu güçleri ve çetelerini, YPG ve Türkiye'li devrimci güçlerden yoldaşlarıyla birlikte püskürttükten sonra, iki devrimciyle birlikte faşist devletin obüs saldırısında şehit düştü. Bayram Ali yoldaşımız, cepheden cepheye koşur ve düşman güçlerine ağır kayıp verdiren füze saldırıları gerçekleştirirken bir devrimci yoldaşıyla birlikte uçak bombardımanında toprağa düştü. Onlar, Efrin'de Türkiye devriminin ön mevzilerinde çatışarak ölümsüzleştiler" dedi.

Gazi Katliamı 23. Yılında Lanetlendi

HABER MERKEZİ- 23 yıl önce Gazi Mahallesi'nde faşist TC devleti ve kontra güçleri tarafından katledilen 18 kişi Gazi Mahallesi'nde yapılan yürüyüşle anıldı.

Gazi ve Ümraniye şehitlerinin fotoğraflarının olduğu pankartla, en önde Gazi'de katledilenlerin aileleri olmak üzere eski karakol bölgesine doğru yürüyüşe geçen yüzlerce kişi, "Bedel ödedik bedel ödeceğiz", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Gazi'yi unutmaya unutturma!", "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganlarını haykırdı. Partizan ve YDG okurlarının da katıldığı yürüyüşü zırhlı araçlarla önden ve arkadan takip eden polis de eylem boyunca tacizlerde bulundu. Yürüyüş ardından eski karakol böl-

gesinde basın açıklaması düzenlendi. "Onlara olan vefa borcumuz için bir kez daha katledildikleri yerdeyiz" denilen açıklamada katliamı başlatan saldırı hatırlatıldı. Bunun Gazi halkına ilk saldırı olmadığına dikkat çekilen açıklamada, Alevi-Sünni çatışması yaratılmak istenmesine karşın Gazi halkının öfkesinin doğru yere yöneldiği belirtildi.

Katliamın gerçekleştiği yere karanfiller bırakılmasından sonra mezarlığa doğru yürüyüşe geçildi. Aynı güzergahtan geçilerek yapılan yürüyüşün ardından polis ablukası altındaki mezarlıkta anma yapıldı. 23 yıl önce katledilenlerin mezarlarına karanfil bırakılarak basın açıklaması tekrarlandı ve dualar okunarak anma sonlandırıldı.

Avrupa'da Yeni Demokrasi Gazetesi Temsilcileri Bir Araya Geldi

HABER MERKEZİ- Gazetemiz Yeni Demokrasi'nin yayın hayatına başlamasının ardından okurlarımızın değerlendirmeleri ve önerileri bağlamında katkıları sürüyor. 3 Mart Cumartesi günü Avrupa Yeni Demokrasi Gazetesi temsilcileri toplantısı gerçekleştirildi.

Avrupa'da "Tarihten Geliyor Geleceğe Yürüyoruz" sloganıyla Yeni Demokrasi Gazetesi çalışmalarının bir bütün değerlendirmesi yapıldı. Bu değerlendirme çıkarılan 4 sayının Avrupa'daki dağıtım faaliyeti ile birlikte, basın-yayın çalışmalarının hedeflerine ilişkin tartışmalar yürütüldü. Bu bağlamda Yeni Demokrasi Gazetesi okurları olarak oluşturulan basın-yayın kolektifi olarak gazete-

nin Türkiyeli ve Türkiye Kürdistanlı emekçilere ulaştırılması temelindeki pratik deneyimler okurlar tarafından değerlendirildi.

Yeni Demokrasi okurları tartışmalar içerisinde yayının kolektifin sesi olarak kavranması gerektiği, bu bağlamda ise aynı zamanda doğru ve gerçek pratik etrafında yayın çalışmasının örgüt ve örgütlenme aracı olduğuna dair değerlendirmeler bağlamında salt bir A/P aracı olarak ele alma anlayışının hatalı olduğuna dair değerlendirmeler oldu. Yayın çalışmalarının Avrupa'da kolektif örgütlenme anlayışı ile çalışmalarının örgütsel olarak MLM çizginin kitlelere ulaştırılması hedefleri noktasında duruldu.

Son süreçte kolektifimizde yurtdışı ağırlıklı olarak ortaya çıkan tasfiyeciliğin, ideolojik-politik hattın ve siyasal yönelimin kitlelere taşınması noktasında gazetemizin önemli bir tarihsel işlevi ve rolü üstlendiği gerçeğiyle; Önümüzdeki süreçte oluşturulan yayın kolektifinin çalışmalarını üzerinden okur toplantıları, basın-yayın politikamız temelinde bir siyasal kampanyanın örgütlenmesi noktasında hedefler belirlendi.

Yeni Demokrasi'nin siyasal içeriğinin teori ve analiz biçiminde olması, bunun yanı sıra siyasal polemik ve analiz biçimindeki içeriği okurlar tarafından olumlu değerlendirildi.

Gelen bir başka öneride yayının aylık periyotla çıkarılmasının yanı sıra kitle çalışmasında siyasal kampanya ile birlikte somut yöntem önerileri de ayrıca tartışıldı. Yine gazetenin kitlelere ulaştırılması noktasında kampanya çerçevesinde sonbahar sürecinde, Yeni Demokrasi Gazetesi'nin şölenleri-tkinlik yapılması görüşüne varıldı.

Oldukça verimli geçen toplantı, önümüzdeki süreçte gazetenin geniş göçmen kitlelere taşınması, kolektifin sesi olan gazetemizin daha yaygın dağıtım ağının oluşturulması faaliyetine yoğunlaştırma çabası içinde olması noktasında bir dizi görüşler ve kararlar alındı.

Elazığ'da okurlarımızdan afiş ve sticker çalışması

HABER MERKEZİ- Elazığ'da Yeni Demokrasi ve Partizan okurları kampanyamız kapsamında Fevzi Çakmak, Esentepe ve Yıldızbağları Mahallesi'nde afiş ve sticker çalışması gerçekleştirdiler. Birçok bölgeyi afiş ve stickerlar ile donatan okurlarımız Yeni Demokrasi Gazetesi'ni okumaya, okutmaya ve

gazetemiz ile dayanışmaya çağırdılar. OHAL sonrası artan baskılara, burjuva medyanın ırkçılığı ve şovenizmi körükleyen politikalarına karşı gerçeğin sesinin kitlelere ulaştırılmasının dünden daha elzem ve acil bir görev olduğunun altını çizen okurlarımız bu anlayışla gazete çalışmalarını yürüttüklerini belirttiler. Her bir okurun

aynı zamanda gazetenin dağıtımıcısı, doğal muhabiri olduğunu vurgulayan Yeni Demokrasi okurları alanlardaki gelişmeleri, etkinlik ve eylemlerin haberlerini kitlelere ulaştırmanın doğal muhabirlik ile mümkün olacağına altını çizdiler.

Elazığ'dan Yeni Demokrasi ve Partizan okurları ayrıca yolladıkları

mesajlarında "Kaypakkaya ve Yeni Demokrasi mücadelemize soluk katın ve çeşitli milliyet ve uluslardan emekçi halkımızın, işçi ve emekçilerin, kadınların ve gençlerin sesi olan ve olacak Yeni Demokrasi gazetesine yeni yayın hayatında başarılar diliyoruz" ifadelerine yer verdiler.

Bir Tayyip Var Abdülhamit'ten İçeri...

“Komünistler tarihin devrimci mücadelede silah haline getirilmesini çok iyi bilirler.”
(İbrahim Kaypakkaya)

Ülkemiz topraklarında egemen sınıflarca derinleştirilmeye çalışılan yabancılaşmanın bir ayağı da tarihsel gerçeklerin manipülasyonudur. Dünyü bugünün kurgusuyla anlatarak tarih bilincinin sakatlanması, dünün bugüne yabancılaştırılması, dünün bugünle bağı ve sürekliliğinin tahrip edilerek koparılma istenmesinde ki temel amaç, yönü yönelimi karartılmış ezilenlerin, ezenler cephesine yedeklenerek suskunlaştırılması, devrimci dinamiklerle kucaklaşmasının önüne geçilmek istenmesidir.

“Tarih, neyi isterseniz size onu haklı gösterir. Herhangi bir şey de öğretmez, çünkü onun aracılığıyla kanıtlanamayacak hiçbir şey yoktur” (Paul Varley) Egemenlerin kullanışlı ideolojik bir araç haline getirerek kitlelerin önüne koyduğu ve hatta dayattığı kurgu tarihten ezilenlerin anlattığı ya da anlayacağıysa o tarih yapıcılarının (yazıcıların) verdiklerinden fazlası olmayacaktır. Buna ek olarak amaca (çıkarlarına) hizmet eden bir başka kullanışlı araç ise sürecin başından beri hep devrede olan ‘din’ olgusudur. Çünkü devletin gerek yeniden tanımlanmasında gerekse yeniden restore edilmesinde dinin etkisi tartışılmazdır.

Hiçbir toplumsal gelişme, ne geçmişten kopuk öncesiz ne de durup dururken ortaya çıkan bir olgu değildir, olamaz. “Güneşin altında olup bitenleri” dolaylı olarak bilmek onu anlamamıza yetmeyeceğine göre tarihsel olguları doğru anlayabilmek ve anlatabilmek için söz konusu olay ve olguları bütünlüklü, tüm yanlarıyla bilmemizi gerektirir. Lenin yoldaşın söylemiyle “Nesnel gerçekliği daha derinden, daha doğru, kavrayabilmek için yaşanılan dönemi çok iyi kavramış olmak tek başına yetmez. Dünya ve ülke tarihini de iyi bilmek gerekir.” Aksi halde ne yarın yaşanacaklara dair isabetli öngörülerde bulunabilmemiz ne de geleceğe dair perspektifler oluşturmamız mümkün olur.

FAŞİST PARTİLERİN OSMANLI SEVDASI

Türk siyasal tarihinin hükümete gelen birçok faşist partisi Osmanlı’ya olan sevdalarını, Osmanlı dönemine geri dönüş arzularını çok kere dillendirmişlerdir. AKP iktidarının yaptığı da budur. Yeni olan şey AKP’nin Ortadoğu’ya dönük yayılmacı siyasetinde “kurucu önder vurgusu, cumhuriyet

sayarcasına gizlemektedirler.

OSMANLI DEVLET GELENEĞİ VE GİZLENEN GERÇEKLER

AKP’li faşistlerce övgüler dizilen, RTE ile özdeşleştirilen II. Abdülhamit aslında onlar tarafından da gerçeği bilinen, ajite ettikleri kadar onlar tarafından da önemsenmeyen tarihsel

değerleri, kuruluş-kurtuluş” hikayeleri yerine “Osmanlı ve II. Abdülhamit” güzellemelerini tercih etmesidir.

AKP övgülünde (Yeni Osmanlıcılarının) Ortadoğu’da kendilerine biçtiği misyonun meşrulaştırılmasına da hizmet eden kamuoyu yaratma, kamuoyunu hazırlama amaçlı uygulamalar öne çıkmaktadır. GATA’nın isminin “Sultan Abdülhamid Eğitim ve Araştırma Hastanesi” olarak değiştirilmesi, II. Abdülhamit adına okullar ve camiler açılması, mecliste “Ulu Hakan” övgüleriyle organize ettikleri sempozyumlar, II. Abdülhamit’in ölümünün 100. yılında bütün ülkede yapılan anmalar, II. Abdülhamit üzerinden RTE övgüleri vb. bunlara örnek verilebilir. Hepsini bizi dünün ve bugünün nesnel gerçeklerinin ne olduğuna dair yeniden söz söyleme zorunluluğuna itmektedir.

II. Abdülhamit’in “vatanseverliği”, devlet yönetmedeki “akılcılığı”, “dindarlığı” nihayetinde “haksızlıklara” uğradığı, hak ettiği değeri görmeyerek mağdur edildiğine dair söz söyleyen “yeni” tarih yazıcıları doğal ki sorunun esasını yani o dönemin ekonomik siyasi gerçeğini atlayarak, yok

yine emperyalistler olmuştur. Osmanlı ekonomisi Düyun-u Umumiye tarafından zaten denetleniyor, yeraltı ve yerüstü zenginliklerinin denetimi, işletmesi yine emperyalistlerce yapıyordu.

Kısacası II. Abdülhamit dönemi ekonomik egemenliğin emperyalistlerde olduğu bir dönemdir. Yani her şeyde her yerde yerli ve millilik arayan Yeni Osmanlıcılar’ın o çokça övüldüğü ve övdükleri dönem bu dönemdir. Yerliliklerine ve milliliklerine damga vuransa emperyalizmdir. Bugünkü iktidarcı ajitatif bir biçimde anlatılan o dönem sömürgeciliğin altyapısını kurmaya dönük adımların atıldığı dönemdir. Yerli ve milli olan ama sözü bile edilmeyen, yoku yokluğu kader bilmiş, ağır vergilerle sömürülen, istibdatın resmi sivil zabıtlarınca katledilen, savaşlarda ölüme gönderilen Anadolu’nun yoksul insanlarıdır. Tıpkı bugün gibi...

33 yıl iktidarda kalma becerisi de II. Abdülhamit’e atfedildiği gibi siyasetten ‘dahi’ oluşundan değildir. Aksine o da sadece bugün “sultanlığa” oynayan RTE gibi emperyalistler arası çelişkilerden yararlanmaya çalışmıştır. II. Abdülhamit’in öne çıkarılan İslamcılığı; Balkan, Ortadoğu ve Kafkaslardaki Müslümanlar’a hamiliği ile RTE’nin Filistin hamiliği birebir aynıdır: Riyakarlık! Yani ne dün ne de bugün iddia edildiği gibi emperyalistlere kafa tutma, onlara rağmen adımlar atma yoktur.

İslam’ın iktidarlarca kullanışlılığı, “İslam davası”nda, soyundukları hamilik ve liderlikleri de iktidarlarca, geçmiş dönemin başbakanlarından Davutoğlu’nun söylemiyle; stratejik avantaj görüldüğü içindir. II. Abdülhamit’in tahtta kalmak ya da tahttan düşmemek adına (ki kaldığı 33 yılın 30 yılını Yıldız Sarayı’nda hiçbir yurt içi, yurt dışı gezisi yapmadan geçirdiği unutulmamalıdır) neler yaptırmıştır? Makaleyi uzatmak ve belki de sıkıcı olmak pahasına onları da kısaca sıralayalım. Böylece AKP’li faşistlerin “bugüne kadar tarihimiz, dinimiz

yanlış anlatılarak Türk milletinin genetiğiyle oynanmıştır” demagojilerinin yaşanmış gerçeklerle ne kadar örtüştüğünü, gerçekte genetiğiyle oynananın kim ya da kimler olduğunu görme şansımız olacaktır.

*"İstibdat (baskı)" dönemi diye anılan II. Abdülhamit döneminde "Jurnalculik" yani ihbar, ihbarcılık kurumsallaşmıştır (Tıpkı bugün gibi...);

*Liyakat, yetkinlik, beceri tamamen ortadan kalkmış, padişaha bağlılık her şeyin tek kıstası haline gelmiştir (Tıpkı bugün gibi...);

*Dönemin polis teşkilatı, jandarma teşkilatı, istihbarat teşkilatı yapılandırılmış yanı sıra o günün kontra örgütlenmesi olan Hamidiye Alayları örgütlenmiştir (Tıpkı bugün gibi...);

*Ve tarihin cilvesi mi yoksa rol çalma mıdır; askeri okullarda okuyanlar yenilikçi fikirlerden etkilenir korkusu ile alaylıların terfilerine öncelik, sıkı denetim getirilmiştir. (Tıpkı bugün gibi... bir farkı 15 Temmuz darbe girişimi sonrası askeri okulların kapatılması olmuştur);

*Kanun-i Esasi'nin verdiği yetkilere dayanılarak dönemin gazetelerinin, mizah dergilerinin kapatılması, gazetecilerin hapsedilmesi, toplantıların ve yürüyüşlerin yasaklanması, hürriyet, vatan, millet vb. onlarca sözcüğün kullanılmasının dahi yasaklanarak sansürün kalcılaştırılması, yasaklar kapsamına başka ülkelerde basılmış kitap ve dergilerle resim, madalya, arma gibi şeylerin İstanbul'da Maarif Nezareti'nden, illerde valiliklerden ruhsat verilmedikçe Osmanlı topraklarına sokulmaması (Tıpkı bugün gibi...);

*Ve tüm bu katliamlar, yasaklar, sansürlerin emperyalist ülkelerin ortaklığında, gözetiminde gerçekleştirilmiş olması (Tıpkı bugün gibi...)

"Türk" milletinin genetiğiyle kimlerin oynadığını oynamaya devam ettiğini gösteren örneklerdir.

Nihayetinde 33 yıl süren taht sevdası 31 Mart Vakası (isyani) sonrası İttihatçı Harekat Ordusu'nun müdahalesi ile sona ermiş, II. Abdülhamit isyanı desteklediği gerekçesiyle tahttan indirilmiştir. AKP'lilerin yaratmaya çalıştığı Abdülhamit'in "mağduriyeti" de şeriat talebiyle başlayıp bastırılan isyan sonrası tahttan indirilişindedir.

İktidarı ve muhalefeti ile tüm faşist partilerin II. Abdülhamit konusunda ortaklaştıkları en önemli konu Ermeni katliamları ve soykırımını olmuştur. Bu sahipleniş bile Türkiye Cumhuriyeti ile Osmanlı arasında gerçek anlamda köklü bir kopuş olmadığını, tarihsel devamlılığın kanıtıdır.

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK ÇIKTI!

YDG: Okurlarımızla Yeniden Buluşmanın Heyecanı İçindeyiz

HABER MERKEZİ- Yeni Demokrat Gençlik Dergisi yayın hayatına verdiği "zorunlu" aranın ardından "**Sınırsız Saldırlara Karşı, Baharî DİRENİŞLE Karşılacağız**" manşetiyle okurlarıyla buluştu. Halk gençliğinin isyanını örgütlenme misyonuyla 27 yıldır Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda mücadelesini sürdüren **Yeni Demokrat Gençlik**, okurlarıyla yeniden buluşmanın heyecanını yaşadıklarını belirterek, öğrenci gençliğin, işçi gençliğin, işsiz gençliğin, köylü gençliğin, Kürt gençliğinin, genç kadınların mücadelesinin sesi olacaklarının altını çizdi.

Yeni Demokrat Gençlik Dergisi'ne Umut Yayımcılık büroları; Kadıköy, Taksim, Beşiktaş Mephisto ile Ankara İlhan İlhan kitabevlerinden ulaşabilirsiniz.

YDG'nin yeni sayısı ile yaptığı açıklamanın tamamı şöyle;

"Merhaba, dergimizin çıkışı için verilen "zorunlu" arayış sonlandırarak, okurlarımızla yeniden buluşmanın heyecanı içindeyiz. İki aylık periyotla çıkacak olan dergimizi, halk gençliğinin mücadelesine ışık olması, gençliğin mücadelesinin aktif bir parçası ve öznesi olması bilinciyle ele aldık.

Dergimiz; halk gençliğinin sorunlarını kapsaması ve çözümün aktif parçası olması ancak kolektif bir emek

ve sahiplenmeyle mümkün olacaktır. Bunun başarılması ise ancak dergimizin mücadelemizde oynadığı rolün kavranmasıyla mümkündür. Okurlarımızın bu konuda göstermesi gereken duyarlılık değil, sahiplenmedir.

Dergimiz; ilk çıkışından bugüne 27 yıllık mücadele tarihimizin devamcısı ve takipçisidir. Bu anlamda geçmiş mirasımızı büyümeye, bu mirası ileri mevizlere taşımaya ve zaferle taçlandırmaya kodlanmış mücadelemizin takipçisi olmaya devam edecektir. Gençlik saflarımızda boy veren tasfiyeciliğin soyunduğu kurumsal temsiliyetin hükmü bu nedenle geçilen süreçte ilkelerin reddine değil, siyasal iktidarı hedefleyen çizginin de reddine soyunmuşlardır. Bu reddi "yenilenme", "dogmatizmi aşma" iddialarıyla yapmış olmaları, savdukları reformist tezleri gölgelemez. Bu nedenle temsiliyetleri ve temsil hakları yoktur.

Dergimiz; halk gençliğine ulaşma, onların sorunlarına temas etme ve çözüm üretmenin öznesi olmak zorundadır. Bu noktada anlaşılması gereken, tüm okurlarımız politikleşme hedefiyle gençliğin sorunlarına yoğunlaşmalı ve dergimiz bu yoğunlaşmayla üretmelidir. Gençlik kitlesine temas, onların sorunlarına dokunma ancak somut durumun analiziy-

le mümkündür. Bunu başardığımız oranda soyut ve genelleme yapmanın ötesinde somut politikalarla mücadele sahnesine çıkar ve daha aktif yer alırız.

Dergimiz; öğrenci gençliğin, işçi gençliğin, işsiz gençliğin, köylü gençliğin, Kürt gençliğinin, genç kadınların mücadelesinin sesi olacaktır. Bu seslenişin en geniş kesimlere duyurulması için önemsenmesi gereken diğer bir nokta da dergimizin dağıtım ağının oluşturulmasıdır. Bulduğumuz alanların tümünde dergimizin yaygın dağıtımını hedeflemeliyiz. Çalışmamızın başarısının bir anahtarı da budur.

68 gençlik hareketinin 50. yılını karşılayacağız. 50 yıl önce ülkemiz topraklarında sadece başkaldırının tarihi değil, Suphiler'den sonra komünist dünya görüşünün bu coğrafyadaki temelleri de atıldı. Bu tarihsel sürecin elbette öğrettiği bir dizi şey vardır ve bunlardan biri de gençliğin sınıf mücadelesinde üstlendiği rolün belirleyici özelliğidir. Değişim bu hızlı devrimin içinde yaşanacak, gelişim ve ilerleyiş böylesi kararlı ve cesur, bilge ve atik zamanların içinde filizlenecektir. Bu misyonu kavrayalım, bu misyonun gereklerini yerine getirmek için ileri atalım..."

Efrin; Faşizmin Psikolojik Savaşı ve Medya

İletişim teknolojisi üretim güçlerinin gelişimine paralel olarak durmaksızın gelişmektedir. Devlet, tarih sahnesine çıktığı andan itibaren, egemen sınıfların halk üzerindeki baskı aracı olmuştur. Devletin oynadığı rol halk yığınlarına baskı uygulaması ve onları sömürmesidir. Bir üst yapı kurumu olan devlet egemen sınıfların iktidarlarını korumaya ve devam ettirmeye yönelik bir işlev görür. Egemenler sadece bununla yetinmezler diğer üst yapı kurumlarını da kendi çıkarları doğrultusunda hazırlarlar. Hukuk sistemleri, eğitim sistemleri, sanat, ideoloji, din ve medya da buna göre şekillendirilir.

Günümüzde iletişim teknolojisinin devasa gelişimiyle birlikte medya ve basın daha etkin bir işlev görmektedir. Hakim sınıfların hizmetinde olan büyük burjuva medya, günümüzde kitleleri manipüle etme, yığınların bilincini dumura uğratma ve propaganda bombardımanına tabi tutma işlevi görür. Türkiye’de burjuva-gerici medya toplumsal, ekonomik, siyasal vb. konularda kitleleri manipüle ederek onları devlete hükmeden egemen sınıflara biat ettirme rolünü oynamakta, güncel gerçekleri halktan gizlemekte, gizleyemediklerini ise çarpıtarak uşaklık görevini yerine getirmektedir. Egemenler toplum içerisinde halen güçlü ideolojik ve kültürel ilişkilere sahiptirler bunun bir ayağını da medya oluşturmaktadır. Egemen sınıfların temsilcileri ezilenlerin günlük yaşamlarına yön vermede de yoğun bir şekilde medyayı kullanırlar.

Medyanın insanların günlük yaşamında kapladığı alan giderek artmaktadır. Medyanın üstlenmiş olduğu görev ve misyonun yeterince bilincinde olmayan geniş kitleler için bu daha da geniş bir alan kaplamaktadır. Egemen sınıfların medya üzerinden pompalandığı kültür ve ahlaki değerler, tamamen burjuvazinin ve gericiliğin kültür ve ahlak değerleridir. Böylelikle egemenler politikalarını daha rahat harekete geçirebilmektedir.

Türk devletinin Efrin’e yönelik işgal ve katliam saldırılarının katmerleşerek artmakta, yerleşim yerlerinde askeri saldırı ve bombardımanla çocuk, kadın, yaşlı demeden ve hedef gözetilmeksizin katliamlar yapılmaktadır. Böyle bir dönemde, TC Başbakanı **Binali Yıldırım** Efrin’e yönelik askeri müdahale ile ilgili medya kuruluşlarına uyarılarda bulunarak özellikle milli ve yerli kavramlar üzerinden kitlelerin yönlendirilmesi yönünde telkinlerde bulunmuştur.

Bu ‘telkinlerde’ Kürt ulusuna ve Efrin’de yaşayan halka yönelik ilhakçı ve işgalci operasyonun milli menfaatlerin gereği olduğu üzerinden propaganda yapılması ve bu operasyonu akamete uğratmayacak şekilde haber yapmaları istenmiştir. Türk devletince yürütülen sınır dışı saldırı operasyonunun “terör örgütlerine” yönelik bir operasyon olduğu ve bu operas-

yonun sivil halkı koruduğunun öne çıkartılması özellikle vurgulanmıştır. Sivil halkın öldürüldüğüne dair haberlerden, görüntü ve açıklamalardan uzak durulması hassasiyetinin hatırlatılması da medya manipülasyonunun ayaklarını oluşturuyor. Manipülasyonun diğer bir ayağını ise askeri kayıp haberleri verilirken titiz davranılması oluşturuyor. Binali Yıldırım, uluslararası haber kaynaklarının Türkiye aleyhine yapacağı haberleri yansıtırken Türkiye’nin milli menfaatlerinin gözetilmesi konularında gazetecileri uyarıyordu.

Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan TV’lerde açıktan “Efrin’e niye girdiniz? Orada ne işiniz var? sorusu soranlar Bu milletin parçası değildir” diyerek tüm muhalifleri susturmayı amaçlamakta, adeta sorgulamayı yasaklamaktadır. Bu nedenle her gün bütün haber kanalları tek ses ve koro halinde, mehmetçik övgüleri ve Türk ordusunun başarılarıyla dolu programlar yapmakta, gazeteci veya stratejist diye kanal kanal dolaştırılan savaş tacirleri üzerinden psikolojik savaş yürütmektedir.

AKP ve MHP’nin başını çektiği savaş koalisyonu söz konusu olduğunda egemen sınıfların diğer klikleri de Efrin işgalinde tam bir ağız birliği yapmaktadır. Tekçilik, Kürt düşmanlığı, vatan, millet, bayrak edebiyatıyla hakim sınıfların tüm klikleri ve partileri adeta bir “milli” koalisyon oluş-

turmuşlardır. Ekonomik çıkarlarına dayalı uşaklık yapanlar ile gönüllü uşaklık yapmada yarışan medya kuruluşlarının AKP hükümetiyle yakın ilişkilerine baktığımızda aksi yönde haber yapmaları da beklenemez. Hal böyle olunca burjuva medya kuruluşları Efrin’de Halk Savunma Birlikleri’nin kayıplarını ilk önce duyurabilmek için birbiriyle yarışmaktadırlar.

Burjuva medya kuruluşlarının tüm haber kanallarında ve gazetelerde servis ettikleri bilgiler ve verdikleri haberler hükümetin açıklamaları veya Türk Genelkurmayı’nın verdiği bilgilerin ötesine geçmiyor. Dolayısıyla Türk devleti hizmetindeki medya aracılığıyla, tek sivil bile öldürmeden üç binden fazla YPG’liyi etkisiz hale getirdikleriyle övünerek kirli propaganda yapıyor ve psikolojik savaş kurallarına uygun olarak devletin askeri kayıplarını gizliyorlar. Başka bir propaganda da Türk ordusunun kahramanlığı üzerine yapılmaktadır. Oysa ki bu ordu ve ÖSO çeteleri üstlendiği misyon gereği Türkiye’deki halkın düşmanıdır. Egemen sınıfların faşist diktatörlüğünün sürdürülmesinde en etkin role sahip faşist orduyu kitlelere şirin göstermekte ve konuyu “eğer nefes alıyorsanız bunu orduya borçlusunuz” edebiyatına çevirmektedirler.

Türk TV ve gazetelerinde faşizmin Efrin direnişi karşısında yaşadığı askeri kayıplar gizlenmektedir. Efrin’e yönelik işgal saldırısının 47. gününde; **Demokratik Suriye Güçleri (QSD)** Basın Merkezi’nin açıklamasına göre 1.588 işgalci saf dışı bırakılmış; 2 helikopter, 2 keşif uçağı ve 128 askeri araç imha edilmiştir. Toplamda, yaşanan 643 çatışmada 283 savaştı, direnişçi toprağa düşmüştür. Türk ordusu sivil alanlara 82 hava saldırısı düzenlemiş ve 3.307 top atışı ile sivil yerleşim alanlarını bombalamıştır. Bugüne kadar kararlıca dire-

nen Efrin halkı, Efrin’i Türkiye için Vietnam yapmaya kararlıdır.

TC devletinin tüm faşist düzen partileri de Efrin işgalini ve haksız saldırıya sahiplenerek bir yarış havasına girmişlerdir. Şayet bu süreç ve işgal girişimi başarısız biterse gelecekte bunun faturasının devlete değil de AKP ve MHP kliğine kesilmesi için de yine medya bir propaganda aracı olarak kullanılacaktır. Bu olası çark etme yöntemi, haksız olan bu savaşı sorgulayan kitlelerin düzenden kopuşunu engellemek içindir. Üzerinde durulması ve geniş kitlelere anlatılması gereken şey, faşist diktatörlüğün yaşadığı kriz ve bu krizi atlatabilmek için haksız savaşın hayata geçirildiği gerçeğidir.

Türk medyasının Erdoğan’ı “kimseye boyun eğmeyecek, lider vasıflı büyük devlet adamı” profiliyle şişirmesi iç politikaya yani halka dönük propagandanın başka bir şey değildir. Biliyoruz ki Erdoğan gibi tüm bağımlı devlet yöneticilerinin bağırıp çağırması efendilerinin vermiş olduğu izin kadardır. Elbette Türk egemenleri de emperyalistlerin kendi arasındaki çelişkiyi faydalanmak istemektedir. Fakat bu fayda ezilen halk kitlelerine bir şey kazandırmayacaktır.

Egemen sınıflar burjuva gericici medyanın da desteğiyle toplumda belli bir desteği sağlamış gözükmektedir. Gözaltı ve tutuklamalar ile yaratılan psikolojik baskı ortamı farklı düşünen milyonların sesini ifade etmesinin önüne set çekmektedir. Twitter ve Facebook üzerinden Efrin işgaline karşı paylaşım yapanlar hakkında açılan davaların sayısı 800’ün üstünde olduğu görülmektedir. Bütün bu olumsuz tabloya rağmen sınıf bilinçli proletaryaya düşen görev savaş karşıtlığı şeklinde sürece müdahale etmek değildir. Görev; Türk hakim sınıflarının işgalci haksız saldırılarına ve katliamlarına karşı çıkmak, devrimci kararlılık ve direnişi yükseltmeye çalışmak, bu savaşta Kürt ulusunun haklı ve meşru direnişinin yanında saf tutmaktır.

Her türlü manipülasyon ve çarpıtmaya rağmen tüm iletişim araçları üzerinden haklı savaşın tarafı olduğumuzu aktif bir şekilde yaymalıyız. Kitlesele eylemleri, devrimci-demokratik her tepkiyi, tüm mücadele zeminlerini Kürt ulusunun haklı savaşına omuz verecek şekilde ele almalı, iletişim araçlarını doğru ve aktif bir biçimde kullanabilmeliyiz.

Yerli ve Milli Silahlar Yalanı

Son günlerde faşist TC devletinin Efrin'e yönelik saldırısıyla beraber, bir kez daha silahlanma ve silah üretimi üzerine akıllara zarar bir takım tartışmalar haber ve yorumlar yapılmaktadır. Yapılan katliamın ve verilen kayıpların üzeri "teröristleri yerli malı silahlarımızla vurduk" gibi manipülatif söylemlerle örtülmemek istenmektedir. Yapılan katliamın yakıcılığı gizlenmekte, bir gurur abidesi olarak savaş malzemeleri ön plana çıkarılmaktadır. Silah ve makinelerin insan hayatından daha üstün tutulması, kapitalizmin doğasında var olsa da faşist rejimlerde daha belirginleşmektedir.

Son yıllardaki veriler incelendiğinde, yaşanan ekonomik krizlere rağmen, "savunma" harcamalarında büyük bir artış olduğu görülmektedir. Bazı ülkelerin silahlanmaya ayırdığı ekonomik bütçe, eğitim ve sağlığa ayrılan bütçeyi geçmektedir. Bu yatırımların bir sebebi olmalı elbette. Dünya ekonomisinde önemli bir pay sahibi olan silah tekelleri, ellerini ovuşturarak ve emperyalist sistemlere etki ederek dünyanın dört bir yanında karışıklıklar, iç savaşlar ve işgallerle yeni pazar alanları yaratmaktadırlar. Yapılan her savaş zorunlu olarak silahlara ihtiyaç duymaktadır. İşgal edenin de işgale uğrayan ve karşı koyanın da bir şekilde silaha ihtiyacı bulunmaktadır.

Stockholm Uluslararası Barış Araştırmaları Enstitüsü'nün (SIPRI) uluslararası silah ticareti raporuna baktığımızda anlatmaya çalıştığımız şey daha iyi anlaşılacaktır. Bu verilere göre uluslararası silah ticareti 2011-2015 döneminde 2006-2010 dönemine kıyasla yüzde 14 artmıştır. 2006-2010 ve 2011-2015 dönemleri arasında Afrika, Asya, Avustralya ve Orta Doğu'ya silah akışı artarken Avrupa'ya silah akışıysa büyük düşüş gösterdi. Bunun nedeni elbette bu bölgelerde emperyalistlerin oynadığı oyunlar ve "Arap Baharı" denilen Ortadoğu'daki dengeleri değiştiren kendiliğinden halk hareketleridir. Bu hareketlerin birçoğu sonuç olarak emperyalistler tarafından yönünden çarpıtılmış ve önemli oranda silah akışının bu bölgeye olmasının koşulları oluşturulmuştur.

Uluslararası silah ihracatının yüzde 74'ünü ABD, Rusya, Çin, Fransa ve Almanya gerçekleştirmektedir. Emperyalistlerin neden dünyanın birçok yerinde savaş çıkar-dıklarının göstergesi işte bu tablodur. Bunun yanında Türkiye gibi ilhakçı yarı-sömürge ülkeler düşünülür-günde, silah tekellerinin iş-tahlarını kabartan pazar alanları açılmaktadır. Son beş yıl içinde Ortadoğu'da, Türkiye ile İran arasındaki bölgede ağır silah satışının yüzde 61 oranında artması ya da silah üretiminde birinci sırada-

"Emperyalistler kendi pazar alanlarının daralmasını doğal olarak istememektedirler. Ama "yerli malı" yaygarası yapan TC, kendisinin ürettiğini düşündüğü ürünü icazet almadan dışarıya satmamaktadır."

olarak, üstünlük sağlamaya çalışmaktadır. Başka bir yazının konusu olsa da, kısaca vurgulamakta fayda var ki; gerilla mücadelesine karşı, istediğiniz kadar güçlü ordulara sahip olun, istediğiniz kadar yüksek teknoloji silahlara sahip olun, başarı şansı azdır. İnsan faktörü, ideoloji, halka dayanan haklı savaş, inanç ve kararlılık, her türlü teknolojiden daha üstündür.

TC devleti her yıl bütçesinin çok büyük bir bölümünü "savunmaya"

tanlığı 649 milyon 761 bin TL; Kamu Düzeni ve Güvenliği Müsteşarlığı 17 milyon 857 bin TL'lik bütçelere sahip oldu. Tüm muhalif kesimlerle ve komşu ülkelerle kavgalı olan TC'nin savunmaya bu kadar bütçe ayırması bizi şaşırtmadı.

SAVUNMA SANAYİNDE EMPERYALİSTLERE BAĞIMLILIK

Ancak silahlanma konusunda da diğer bir çok alanda olduğu gibi, emperyalizme bağımlı olan TC devleti, kuyruğu dik tutmaktan da geri durmamaktadır. Bir taraftan kameralar önünde İsrail'e, Amerika'ya, Almanya'ya ahkam kesse de daha tükürüğü kurumadan bu ülkelerle büyük silah anlaşmaları imzalamaktadır. Buna rağmen yerli üretimin arttığı yönünde fırtınalar koparılmaktadır.

Savunma bakanının kendi ağzıyla itiraf ettiği bir gerçek var ki, TC dünya kadar silah üretiminde ve alımında yüzde 76 dışa bağımlı bir ülkedir. Kendi silahını dahi yapamayacak durumda olan TC devleti, nasıl oldu da birden yerli üretimini yüzde 60'lara çıkardı. Bunun kocaman bir yalan olduğu bilinmelidir. Bu şişirmeci ve kendini olduğundan fazla gösteren açıklama ve söylemlerle, "büyük ve güçlü devlet" imajı yaratılmak istenmektedir.

Yapılan araştırmalar bizlere şunu açık ve net göstermektedir ki, Türkiye'de yerli üretim yerine "yerli montaj" yapılmaktadır. Milli tank Altay'da Fransız, milli helikopter Atak'ta Amerikan, eğitim uçağı Hürkuş'ta ise

Kanada üretimi motor kullanılıyor. Aynı şekilde milli insansız hava aracı ANKA ve milli gemi MİLGEM'de de ithal motorlar kullanılıyor. Mesela bizim milli üretimimiz diye övülen Atak helikopterlerinin ihracatına, motoru üreten ABD izin vermedi. Muhtemelen diğer araçların ihracatına da motoru üreten ülkeler karşı çıkacaktır. Emperyalistler kendi pazar alanlarının daralmasını doğal olarak istememektedirler. Ama "yerli malı" yaygarası yapan TC, kendisinin ürettiğini düşündüğü ürünü icazet almadan dışarıya satmamaktadır. Bu trajikomik durumu kitlelere anlatmak da bizlere düşmektedir.

ki ABD'nin en çok silah sattığı ülkelerin Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlikleri ve Türkiye olması önemli göstergelerdir.

YERLİ MALI YURDUN MALI HERKES BUNU KULLANMALI(!)

Gelelim burjuva-feodal basının büyük yaygaralar kopararak duyurduğu yerli silah üretimi meselesine... TC ordusu NATO içinde Amerika'dan sonra ikinci büyük ordudur. Dünya sıralamasında da sekizinci sırada yer almaktadır. On yıllardır Kürt Ulusal Hareketi ve diğer devrimci ve komünist örgütlerin yürüttüğü gerilla mücadelesine karşı, TC her türlü imkânını seferber ederek, her geçen gün yeni silahlar ve savaş malzemeleri

ayırmaktadır. 2017 yılı bütçesine baktığımızda 64 milyar 306 milyon 50 bin TL doğrudan güvenlik ve savunmadan sorumlu olan kurumlara ayrıldı. Bu rakam 2016 yılında 58 milyar civarındayken bu yıl yaklaşık olarak 6 milyar TL'lik bir artışın olması da dikkat çeken bir ayrıntıdır. Bu kurumlar arasından 28 milyar 702 milyon 119 bin TL'lik bir bütçe ile en fazla savunma bütçesi Milli Savunma Bakanlığı'na ayrıldı. Bakanlığı 23 milyar 537 milyon 811 bin TL ile Emniyet Genel Müdürlüğü takip ederken, MİT 1 milyar 995 milyon 692 bin TL; MGK Sekreterliği 28 milyar 71 bin TL; Jandarma Genel Komutanlığı 9 milyar 374 milyon 739 bin TL; Sahil Güvenlik Komu-

Prometheus'un tanrılardan çalarak korumak üzere insanlara armağan ettiği ateş Ninowa'nın zulüm saraylarına ulaştı. Baharın gelmesini engelleyen zalim Dehaq'ın vahşet ve katliamlarına karşı başkaldırı, özgürlüğe ve kurtuluşa susamış Ninowa halkına isyan çağrısı oldu. Demiri döven örs, vahşet altında inleyen yoksul ve umutlu halkın öfkesiyle birleşti. Özgürlük ateşi bir kez yakılmış, isyana duranlar zafer sancağını eline almıştı. Zalimin zulmüne galebe çalanlar elden ele taşıdıkları meşalelerle özgürlük ateşini zafer coşkusuyla tutuşturdu. Zulmün zifiri karanlığına karşı dağ başlarında yakılan Newroz ateşi başkaldırı ve direnişin çağrıcısı olarak yüzyıllardır yanmaya devam ediyor.

İnsanlık tarihi boyunca baskı ve zulmün boğucu tahakkümüne karşı direnenler, mücadele bayrağını yükseltenler hep var olmuştur. Ne var ki kızıl alevlerin karanlığı aydınlattığı günler hep ödenen büyük bedellerin ardından gelmiştir.

Ninowa'nın dağlarında özgürlüğün müjdecisi olarak yakılan ateşin şavkı bu kez Diyarbakır Zindanı'nın karanlığına vuracaktı. Eşitlik ve özgürlük mücadelesinin insanlığı utandıran bir vahşetle teslim alınmak istendiği Diyarbakır Zindanı Newroz ateşini tutuşturan üç kibritle aydınlanacaktı. **Mazlum Doğan**'ın üç kibrit çöpüyle Newroz günü tutuşturduğu bedeni çağdaş Kawa'nın yeni bir isyan çağrısıydı. Alevlerin diliyle ulaştırdığı isyan ve özgürlük uğultusu Diyarbakır zindanının sessizliğine yeni direniş kıvılcımları düşürdü. Zindan içinde zindana konulmuşların direniş zincirine eklenen "Dörtlerin" 18 Mayıs'ta harladıkları yangın olmuştur. Mazlum'un Newroz günü tutuşturduğu üç kibrit 18 Mayıs'ta alev topuna dönüşmüş, direniş ateşi, kimsenin bir daha söndüremeyeceği dağlara ulaşmıştır.

Demirci Kawa'nın tüm Ortadoğu'ya yaydığı özgürlük ateşi günümüz Dehaq'larına karşı çağdaş Kawa'ların elinde meşale olmaya devam ediyor. Kürt ulusunun eşitlik ve özgürlük mücadelesinin yolunu aydınlatan ilk ateş her Newroz'da yeniden tutuşmuş, tüm ezilenlere isyan çağrısı olmuştur. Bu nedenledir ki sadece Kürt ulusunun ve kadim Ortadoğu halkının değil ezilen sınıf, ulus, inanç ve cinsiyet kimliklerinin dalgalandığı isyan ve başkaldırı sancağıdır Newroz.

EFRİN İŞGAL VE SAVAŞIN DEĞİL DİRENiŞİN ADRESİDİR!

Emperyalist devletler, bölge gericiliği ve ülkemiz egemen sınıfları bakımından savaşın ve çatışmanın merkez üssü durumundaki Ortadoğu ve Suriye her gün yeni hamlelerin yapıldığı satranç tahtası durumundadır. 2018 Newrozunu savaş ve çatışmanın hiç düşmeyen tansiyonu altında, isyan ve başkaldırının en ileri mevzilerde vücut bulduğu direnişe tanıklık ederek karşılıyoruz. Başını ABD ve Rusya'nın çektiği emperyalist devletlerin hegemonya ve çıkar dalaşına payanda olan bölge gericiliği ve ülkemiz hakim sınıflarının saldırganlığı; Efrin'i işgal ve savaşın ama aynı zamanda direnişin de adresi haline getirmiştir. "Bataklığın" hamileri IŞİD'in "yenilgisi" ardından zaman kaybetmeksizin Suriye'de kartları yeniden karmaya başlamış, emperyalist merkezlerin stratejik çıkar ve menfaatlerinden ayrılmayacak şekilde Suriye Kürdistanı'nda elde edilen kazanımların geriletilmesi yönünde işgal ve saldırganlığın önü açılmıştır. ABD ve Rusya'nın Suriye'deki siyasi, askeri ve ekonomik çıkarları, Efrin'e yönelik işgal ve saldırganlıktan karlı ve kazançlı çıkmaya kodlanmıştır.

Türk hakim sınıflarının yaşadığı siyasi krizi aşmaya tahvil edilecek özellikteki saldırganlığın Kürt ulusal sorunuyla tarihsel ve güncel gelişmeler üzerinden kurduğu kopmaz bir ilişki bulunmaktadır. Hakim sınıf kliği AKP'nin kaptan

köşküne oturduğu savaş koalisyonunun ortaklaştığı ve ilerleyeceği rota katıksız Kürt düşmanlığı ve Suriye Kürdistanı'ndaki kazanımların ortadan kaldırılması olacaktır.

Hakim sınıfların siyasi çıkarlarını savunma ve korumanın tek güvencesi durumundaki faşist devlet baskı ve zor aygıtlarıyla halkı katliam ve sömürü cenderesine almıştır. Savaş ve saldırganlık politikasının odağına her türlü katliam ve imhayı hedefleyecek şekilde Kürt halkının mücadelesi oturtulurken, toplumsal muhalefetin bütün kesimleri eşit düzeyde bu saldırganlıktan nasibini almaktadır.

Çözüm ve müzakerelere sürecinin sonlanmasının ardından çalınan savaş borusunun sesi kulakları daha fazla tırmalayan bir düzeye çıkarılmıştır. Haziran seçimlerinden bugüne büyük saldırı kampanyalarıyla Kürt halkının mücadelesi ve direnişi hedef haline getirilmiştir. İlan edilmesinin hemen ardından OHAL'le toplumun muhalif bütün kesimlerini susturmayı ve bastırmaya hedefleyen devlet dizginsiz baskı ve saldırıyı, katliam politikasını Kürt Ulusal Hareketine, Kürt halkının mücadelesine yöneltmiştir. Savaş konseptinin gerilla güçlerini imha etmeyi hedefleyen ayağı operasyonlarla kesintisiz şekilde sürdürülürken demokratik Kürt siyaseti ağzın devlet terörüyle baskı altına alınmıştır. Kayyum politikasıyla belediyelere el konulmuş, belediye başkanlarından, HDP milletvekillerine kadar uzanan gözaltı ve tutuklama terörü binlerce kişiyi hedefleyerek sürekliliğini sürdürmüştür.

Faşist Türk devlet sistemi içerisinde yer alan bütün gerici faşist kliklerin Kürt düşmanlığı üzerinden birleştiği saldırganlık gelinen

**"Ben ki Prometheus
Ninova'nın zulüm sarayına
Ve Olimpos kurtuluşu için
Pençesinde kanlı ateş
Bir Newroz ateşi
Sevdalara salmış"**

aşamada hakim sınıfların siyasi çıkarlarına hizmet edecek biçimde dizayn edilerek "milli mutabakat" adını taşıyan savaş koalisyonuna bürünmüştür.

İŞGALE, DEVLET TERÖRÜNE, GREV YASAKLARINA SESİMİZİ YÜKSELTELİM!

Savaş koalisyonu etrafında toplanan gerici faşist klikler Efrin'e yönelik işgal ve saldırganlığa beka tehdidi üzerinden meşruiyet kazandırmak için ırkçı ve şoven hezeyanlara tutularak hummalı şekilde kamuoyu oluşturmaya girişti. Kürt sorununun ve Kürt ulusal mücadelesinin öncelikli tehdit olarak gündemin baş sırasına yerleştirdiği ülke gerçekliğinde Fırat'ın doğusu ve batısındaki Kürt varlığının ülke sınırlarına oluşturduğu "tehdit" algısına kodlanan bir savaş çığırtkanlığı oluşturuldu.

'DAN EFRİN'E...

RİNİN ATEŞİ ZULMÜ YAKIYOR!

ABD ve Rusya emperyalistlerinin bölgedeki çıkar hesaplarıyla hemhal olacak biçimde Türk devletine çıkarılan işgal ve saldırı vizesi süre

nından medet umarcasına savaş gündemini canlı, "zafer günlerinin yakın" olduğunu daha güçlü şekilde dillendirmelerini istemiştir.

İşgal ve saldırganlığa karşı çıkan, Efrin direnişinin ve halkının yanında olmak için eylem ve açıklama yapan herkes "vatan hain"liğiyle hedef gösterilmiş, gözaltı ve tutuklama terörünün hedefi yapılmıştır. Efrin direnişine destek olmak için yaptıkları sosyal medya paylaşımları kaynaklı bine yakın insan gözaltına alınmış, onlarca kişi tutuklanmıştır. "Savaş bir halk sağlığı sorunudur" açıklaması yapan TTB yöneticileri, "savaşa hayır" diyen aydın, yazar ve sanatçılar benzer şekilde gözaltı terörüne maruz kalmış, saldırgan şekilde hedef alınmıştır. 130 bin Metal işçisini

kapsayan grev kararı "milli güvenliği bozdu" gerekçesiyle AKP kliğinin hükümette bulunduğu süre boyunca yasakladığı 14. Grev oldu. Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan'ın 12 Temmuz 2017 Tarihinde patron temsilcilerine yaptığı açıklamada " OHAL'i patronlar rahat etsin, işçiler greve çıkmasın diye kullandıklarını" itiraf eden sözleri işçilerin grev hakkının gasp edilmesi de dahil olmak üzere işgal ve katliamlara hakim sınıfların siyasi ve ekonomik çıkarlarını güvencelemek için başvurduklarının itirafı durumundadır.

İşgalin ve savaşın ağırlaşan faturası ezilenlere, yoksul halka, işçi ve emekçilere ödetilmeye çalışılacaktır. Savaş çığırtkanlığının yüksek perdeden atıldığı ülke tablosunda komprador burjuvazi ve patron ağalar sınıfının çıkarla-

rının korunma altına alınmasının dışında geniş halk yığınları işgalin ve saldırganlığın amaçlarına koşulmaya, sömürülmeye, karşı çıkışlarında tutuklanmaya, katledilmeye çalışılacaktır. İçte ekonomik ve siyasi krizin aşılmasına tahvil edilecek olan Efrin işgal saldırısının hedefledikleri bölge ve Suriye ölçeğinde Türk hakim sınıflarının elini güçlendirmeye odaklanmıştır. Bunun Türk hakim sınıflarını daha saldırgan bir konuma taşıdığı bir sır değildir. Saldırganlığın sadece Efrinle sınırlı tutulamayacağı toplumsal muhalefete yöneltile devlet teröründen, "savaş karşıtlığına" gösterilen tahammülsüzlükten, yasaklanan grevlerden görmek mümkündür. Türk hakim sınıfları, Kürt halkının, işçi sınıfının, toplumsal dinamiklerin mücadeleleri sonucu gerilediği her noktada kazanımları gasp etmek, daha ağır ve baskıcı koşullarını dayatmak, sömürünün daha katmerli şekilde önünü açmak ve tüm toplumu örgütsüz ve dolayısıyla savunmasız bırakmak için azgın şekilde saldırmaya devam edecektir.

EFRİN DİRENİŞİ NEWROZLAŞAN İSYANDIR!

Çeşitli milliyetlere mensup Efrin halkının Türk devletinin işgal ve saldırganlığı karşısında geliştirdiği direniş Newroz'u karşılamaya hazırlandığımız bu bahar günlerinde zafer sancağını dalgalandırmaya adaydır. Efrin'de tarihsel düşmanlıkla bilerek saldıran Türk devletine ve cihadist çetelere karşı süren direnme savaşı şimdiden kendi sınırlarını aşan bir etkiye, ulusal bilinç ve dayanışmaya yol açmıştır.

İşgal ordularının Efrin'de inşa edilen demokratik özerlik sisteminin siyasi ve askeri kazanımlarını yıkmaya amacı, Suriye Kürdistanı'nda gelişen kazanımlara yönelme ve ortadan kaldırma hesabı şimdiden başarısızlığa uğramıştır. Kürt ulusunun kimliğine, diline ve ulusal taleplerine yönelen her türlü saldırganlık direnişi ve mücadeleyi daha güçlü şekilde geliştirmeye, kazanımlarını büyütme yol aç-

mıştır. Efrin direnişi de sadece işgal ordularının yenilgisini değil halkın kazanımlarının kalıcılılaşmasını, gücünün ve birliğinin sağlanmasını beraberinde getirecektir.

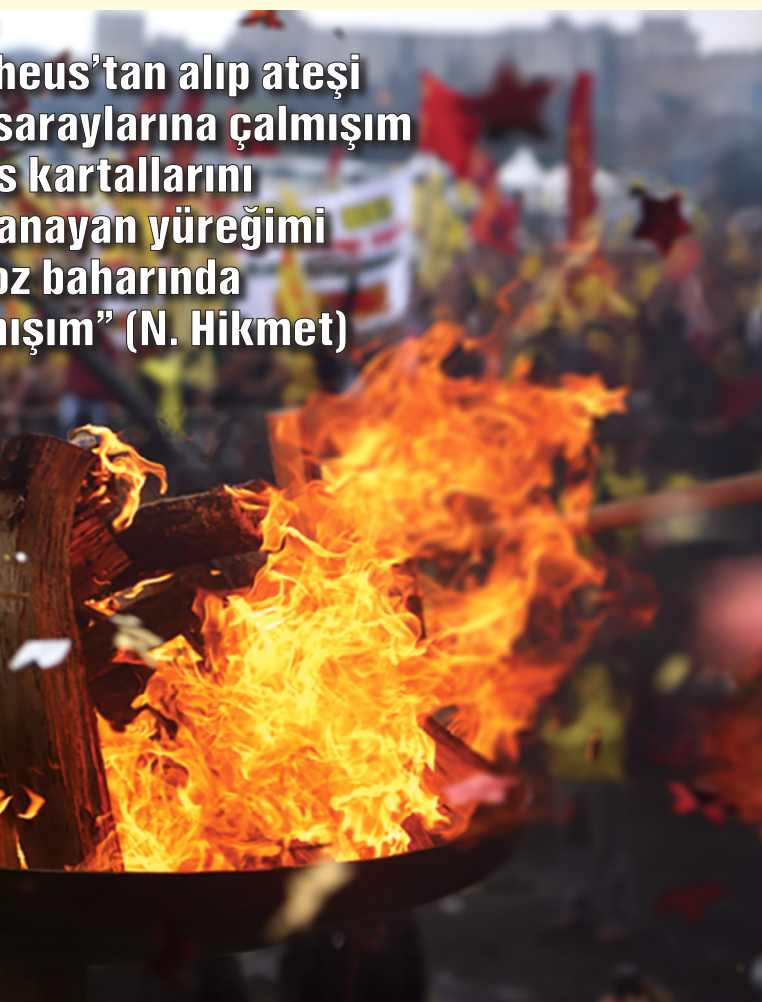
Zalim Dehaq'ın zulüm sarayının devamcısı olan Türk hakim sınıflarının korkularına kaynaklık eden saldırganlığı direnişin ve mücadelenin daha güçlü şekilde var olmasının, zulüm saraylarına yönelmesinin gerekçesi olacaktır.

Baharın ve özgürlüğün habercisi olan Newroz bir kez daha işgal ve katliamdan, baskı ve sömürden medet umanlara direnişin ve özgürlüğün mesajı olacaktır. Haklı ve meşru olan taleplerin, sarayların zulmüne karşı direnenlerin hiçbir işgal ordusuyla, baskı ve katliamla bastırılmayacağına, teslim alınamayacağına halkın mücadelesi, bu uğurda kendini feda edenlerin yaşamları tanıktır.

Bugün Ninowa'nın dağlarında Newroz ateşini tutuşturanların taşıdığı meşale Efrin'de direnenlerin yolunu aydınlatmaktadır. Diyarbakır Zindanı'nda teslimiyeti kızıl alevlere dönüşerek yakanlar savaş mevzilerine kararlılık ve umut taşımaktadır.

Her ulusun olduğu gibi Kürt ulusunun da kendi kaderini özgürce tayin etme, ayrılma ve ayrı devlet kurma hakkına sahip olduğunu ezen ulus şovenizmine karşı yükseltmek, kurtuluşun gerçek yolunu proleter devrimci çizginin emrettiği netlikte yaşama geçirmek görevlerimiz arasındadır.

Şimdi zulmün üstüne ateşlenen her namolu başkaldırı ve isyan çağrısıdır. Efrin direnişinin sesine ses, direnişine güç katmak için isyanımızı **Newroz'a** taşıyalım. Öfkemizi ve isyanımızı örgütleyerek zulmün üstüne, üstüne yürüyalım!

Dehaq'tan alıp ateşi saraylarına çalmışım
S kartallarını
yanayan yüreğimi
öz baharında
ışım" (N. Hikmet)

ve sınırlarını savaş sahasındaki gelişmelerin seyri belirleyecektir. Türk devletinin 19 Ocak'ta başlayan Efrin hamlesi tüm savaş gücünü ve tekniğini sahaya sürmesine, ÖSO çatısı altında topladığı cihadist örgütleri YPG'ye karşı savaş tırmasına karşın beklediği sonucu yaratamamıştır. "Üç günde gireriz", "ezeriz" naralarıyla başlatılan işgal ve saldırganlığın Efrin'de direniş duvarına çarptığı günlerin üzerinden bir hayli zaman geçti.

Efrin işgal saldırısına ırkçı, milliyetçi ve şoven koroyla, "vatan-millet-ordu-Sakarya" nidalarıyla toplumu savaş koalisyonunun etrafında birleştirmeye çalışan Türk hakim sınıfları hareketin süresi uzadıkça "sanatçılardan", "sporculara", savaş medyasından, işgal ve saldırganlığın sözcülüğüne soyunmuş güvenlik uzmanlarına, "yazar" ve bil cümle Kürt düşma-

HABER MERKEZİ- Elimize e-posta yoluyla geçen Türkiye Komünist Partisi / Marksist Leninist Kadın Komitesi imzalı açıklamada; “8 Mart’ın 161. yılında sınıf mücadelesinin durdurulamaz hareketi sürüyor. 1857’de çoğu kadın 129 dokuma işçisinin bedenleriyle yaktığı ateş yolumuzu aydınlatmaya, kavgamızda büyümeye, kadın bilincimizde filiz filiz yeşermeye ve mücadelemize ilham olmaya devam ediyor.” denilerek 8 Mart’ın tarihi çıkış noktasının bugüne ışık tuttuğu vurgulandı. Devamında; “Özel mülkiyetin ortaya çıkmasıyla kadının ikincil pozisyona düşmesi erkek egemen sistemin üretim ilişkilerindeki gelişmelere bağlı olarak kurumsallaşarak bir cinsin diğer cins üzerindeki sömürsü sistemli şekilde sürmektedir. Erkek cinsinin kadınlar üzerindeki tahakkümüne dayanan ataerkil düzen içerisinde toplumsal cinsiyet rolleri paylaştırılmış, bu sistemin yapı taşı olan aile içerisinde kadın köleleştirilmiştir. Bin yıllardır ezilen kadınlar ise tarihsel yenilgilere teslim olmamış sömürüye karşı girdikleri savaşla eşit, özgür günleri kanlarıyla kurmayı sürdürmüş/sürdürüyorlar. Bugün de dünyanın dört bir yanında kadınlar sıkılı yumrukları, dillerinde kavga şiarlarıyla, zılgıtları, çılgınlıklarıyla bu sömürü ve tahakküme karşı direnişlerini büyütürken sürdürüyorlar” denildi. Açıklamanın devamı şöyle;

“Komünistlerin görevi tam da bu tarihsel ezilmeleşliği ve direnişi kavrayarak sınıf savaşımında bu bilinçle konumlanmaktır. Biz kadınlar ezilen ilk insan olarak yenilgilerden zaferlere ilerleyeceğiz. MLM kadınlar olarak sınıf savaşımında kadının özgürlük mücadelesinin can suyu

olduk/olacağız.

Erkek egemen Türk hakim sınıfları ise iki yıla yakın süredir OHAL, KHK, yasaklar, gözaltı, tutuklama vb. saldırı politikalarıyla başta kadınlar olmak üzere tüm halka saldırılmaktadır. Faşizmin koyu karanlık “gölgesi” altında içinden geçtiğimiz bu süreç kadınlara taciz, tecavüz, işkence, emek sömürsü, işten çıkarma, vb. şeklinde sürmektedir. Bu dönem erkek egemen sistemin kadın düşmanı politikalarının bütün ikiyüzlülüğü ile ortalığa saçıldığı bir dönemdir.

Bu süreç erkek egemen faşist Kemalist Türk devletinin, Efrin işgal girişimiyle Kürt düşmanlığını içeride ve dışarıda katliama dönüştürdüğü bir süreç olmanın yanında, bu saldırılara ilk cevabı kadınların verdiği bir süreçtir. Bu işgal girişimini proletaryanın enternasyonal direngenliği, kadın bilincinin sarsılmaz dayanışma ruhuyla karşılayacağız. Efrin işgal girişimi yenilgisi başından belli bir savaş olarak egemenlerin çaresizliklerinin son göstergesidir.

Devrim mücadelesinin sarp yamaçlı yolunda can bedeli yarattığımız tarihsel deneyimlerden öğrenmeye, eksikliklerimizle mücadele etmeye, anın görevlerine sınıksız sarılmaya devam ediyoruz. Kadınlara yönelik geliştirilen her türlü erkek egemen politikayla mücadele bu görevlerimizin başında geliyor. MLM’lerin devrimin sorunlarını çözmedeki sorumluluklarının bilinciyle hareket etme zorunlulukları kadın sorununda ideolojik, politik, örgütsel, askeri eksikliklerimizi tavizsiz bir şekilde çözmek, hastalıklarımızı tedavi etmeyle başlayacaktır. MLM kadınlar bu görevi üstlenmiş işlerinin başına

geçmişlerdir. 8 Mart’ın 161. yılı vesilesiyle içte ve dışta kadın sorunu kapsamında ortaya çıkan bütün sorunları çözme irademiz, Demokratik Halk Devrimi’ni yapma noktasında ki iddiamızdır. Emeğimize, kimliğimize, bedenimize yönelen bu erkek egemen sistemi tarihin çöplüğüne göndereceğimizden hiç kimsenin şüphesi olmasın.

Türkiye Komünist Partisi / Marksist Leninist Kadın Komitesi olarak ezilenin ezileni kadın kimliğini parçalayan, sınıf mücadelesinde komutanlaşarak yolumuzu açan, mücadelede konumlanışlarıyla bize ışık olmaya devam eden kadın kahramanların yolunda yürüme kararlılığımızı bu vesileyle bir kez daha haykırıyoruz. Kadın çalışmalarımıza bir süredir hâkim olmaya çalışan, proleter olmayan düşüncelerle savaşım kararlılık göstereceğimiz konuların başında gelmektedir.

“Dogmatizm, dar-deneycilik, hotzotçuluk, kuyrukçuluk, sekterlik, bürokrasi ve çalışmalarda kendini beğenmişlik gibi kötülüklerin kesinlikle zararlı ve bağışlanmaz olmasının ve bu illetlere tutulmuş olan herkesin bunları yenmek zorunda olmasının nedeni, bütün bunların bizi kitlelerden koparmasıdır.”* diye yazıyordu başkan Mao 24 Nisan 1945’te. Bugün kadın çalışmalarımıza hâkim olmaya çalışan anlayışı özetler gibi. Bu vb. yanlış fikirlerle savaşmak ideolojik olarak buna kaynaklık eden anlayışları ortaya çıkarmak kadının kurtuluşu mücadelesinde yolumuzu açacak en temel görevimizdir. Bizler Meral’den bu yana ilerleyişimizi sürdürüyor. Erkek egemen bütün anlayışlarla savaşma andımızı yineliyoruz. “Kendi yağın-

da kavruyan” değil bütün mücadele alanlarında ataerkil anlayışları yakıp kavuran kadın kitlelerini bu bilinçle örgütleyen komünist çizgiden taviz vermeyeceğiz.

Bugün 8 Mart’ı anlamak 129 işçinin yaktığı ateşe atılmaktır. Efrin’de Avesta Xabur olmaktadır. Kavgada Sabolaşmak, Yeliz’in cüretini kuşanmak, Beritan’ın teslim alınamaz iradesini bilince çıkartmaktır. 8 Mart’ı anlamak Sakine’nin özgürlük ideallerini gerçek kılmak, Berna olup erkek egemen sisteme savaş açmaktır!

8 Mart’ın kızılığında Meral’lere, Barbara’lara, Ayfer’lerden Nergiz’lere, Beşler’den Aliboğazi’nde ölüm-süzleşen Hatayi, Esrin, Gamze Gül’e verdiğimiz sözü gerçek kılmaya kadar, ileri!

Rojava’da, Kobanê’de, Şengal’de, Efrin’de, Dersim, Artvin, Tokat, Amed’de, okulda sırada, fabrikada makine başında, evde mutfakta, sokakta, tarlada mücadelenin, yaşamın hiç bir alanda erkek egemen toplumsal cinsiyet rollerini kabul etmedik, etmiyoruz. Teoride yetkin, pratikte atak, savaşta komutan olmayı bilerek hiçbir küçük burjuva akıma ve hayale kapılmadan devrimci kadın bilincimizle ilerleyeceğiz. 8 Mart’ı yaratan direniş ve mücadelenin önünde saygıyla eğiliyor, kadınların 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar gününü kutluyoruz. Tüm kadınları Marksizm’in Leninizm’in Maoizm’in ışıklı yolunda partimiz saflarında örgütlenmeye, partimiz önderliğinde sokakları zapt etmeye, sistemin erkeklerle sunduğu tüm ayrıcalıkları sonlandırıp eşit ve özgür geleceği kurma savaşımında yerlerini almaya çağırıyoruz.”

DEVİRİMCİ KADINLAR TEORİK GELİŞİMLERİNİ NEDEN ÖNEMSEMEZLER?

Devrimci kadınlar olarak herhalde hiçbirimizin yabancı olmadığı bir sorudur bu... Hiç kimse bize sormasa da dönem dönem kendimize sormuşuzdur... Çünkü devrimci olduktan belli bir süre sonra, erkek yoldaşlarla aramızdaki eşitsizliğin farkına vardığımızda, çok acı bir şekilde fark ederiz; toplumdaki rollerin devrimci saflara taşınışını... Ve bu eşitsizliği gidermenin yollarını ararken erkeklerin sıkı sıkı sarıldıkları iktidar alanları çıkar karşımıza.

Bu iktidar alanlarından biri de teori ve politika alanıdır. İktidar alanlarını yok etmenin, buraları kadın ve erkek devrimcilerin ortak yoğunlaşma alanları haline getirmenin kendi emeğimize ve çabamıza bağlı olduğunu belli bir devrimci bilinci aldıktan sonra fark ederiz. Bundan sonra başlar; en başta da kendimizle yürüteceğimiz irade savaşını... Bu irade savaşı çok inişli ve çıkışlı yürür.

İçinde bulunduğumuz örgütsel yapı her ne kadar teorik ve politik çalışmaya yönlendirse de son tahlilde buna cevap verecek olan bizleriz. Ve biz kadınlar yaşamımız boyunca bize öğretilenden kolay kolay kopamayız. Geleneksel olandan kopmak kolay değildir çünkü. Yaşamımız hakkında o ana kadar söz sahibi olamayan ve bunu hep birilerinden bekleme alışan bizler, iş politika üretmeye gelince de bu işi erkeklere bırakmada çok da rahatsız olmayız... Hatta çoğu zaman böyle olmasını isteriz. Teori zordur biz en iyi yaptığımız şeyi pratik işleri tercih ederiz. Bu durumda örgüt içindeki erkek egemenliği kendini bu alanlarda da sürekli yeniden üretir. Yönlendiren, belirleyen olma rollerini biraz da kendi isteğimizle erkeklere bırakmış oluruz. Buradan gelişimimizin önündeki tek engel bizmiş gibi algılanmasın. Örgütün yönlendirmesi, görevlendirmeleri, pratikleri de önemli bir yerde durmalıdır. Ancak burada yoğunlaşacağımız şey kendimiz ve kendimizden başlamak olunca öncelikle kendi rolümüzü çözümlenmek belirleyici bir yerde durur. Bunun için de neden teoriye ilgisiz davrandığımız sorusuna verdiğimiz cevaplar çok çeşitli olsa da bir yerde ortaklaşır.

-İHTİYAÇ OLARAK GÖRMEYİZ

Bir şeyi değiştirmek için önce ona ne kadar ihtiyacımız olduğunu bilmek, görmek gerekir. Biz genelde “kadın alanları” olarak adlandırdığımız ve

“örgütün mutfağı” diyebileceğimiz işlerde görevlendirildiğimiz için buralarda teorik ve politik gelişkinliğe pek de ihtiyaç duymayız. Pratik işlerin yapılması bizim için hep daha önemli bir yerde durur. Ve kendimizi genellikle pratik işlere öneririz. Oralarda kendimizi daha “güçlü” hissediyoruz. Kendimizi daha çok pratik alanda kanıtlama ihtiyacı ağır basar.

-TEORİ VE POLİTİKAYI “ERKEK İŞİ” OLARAK GÖRÜRÜZ

En öne çıkan nedenlerden biri “teoriyi kendi işimiz olarak görmeme” durumudur. Örgütte kadınlar genelde yöneticiliği, kendilerini aşan meseleler olarak görürler. Ve bu alanı erkeklere bırakırlar. Zaman zaman teoriye ilgi duyulsa da bu sürekliliği sağlanan bir ilgi haline gelemeyiz.

-MERAK ETMEYİZ

Teoriye ilginin bir yanı da meraktır. Merak ettiğimiz şeyleri öğrenmede çok daha istekli davranırız. Oysa teorik çalışmalar kadınların merak ve ilgi alanlarına pek giremez. Ayrıca yılların verdiği şekillenmeyle kadınlar kafalarını çok fazla yoracakları işlere girmek istemezler, tembel davranırlar.

-BAŞARAMAYACAĞIMIZI DÜŞÜNÜRÜZ, KENDİMİZE GÜVENMEYİZ

Toplumda geleneksel rollerle sınırlanan kadın, kendini daha çok pratik konularda geliştirir. Ev işleri, çocuk bakımı vb. gibi işler sürekli kendini tekrarladığı için kadınları bir bakıma körelten bir yerde durur. Bu şekilde

gilidir.

TARTIŞMAKTAN KAÇINIRIZ

Teorik çalışmalar yapsak da kavrama ve gelişim tek başına okuyarak olmaz. Tartışmak da gerekir. Kadınlar tartışma ortamlarına çok fazla giremezler. Bunun bir nedeni kadının kendine güvensizliği iken diğer yanı erkek yoldaşların tartışma üsluplarıdır. Tartışmada karşıdakini mat etme, ezme tarzı yaklaşımlar kadınların geri çekilmelerinin, tartışmadan kaçmalarının nedenleri olabilmektedir.

KADINLARIN TEORİK ÇALIŞMALARI NEDEN YARIM KALIR?

Teoriye kafa yormak zordur. Kadınlar zora gelmek istemez, tembel davranırlar. Bunun birçok nedeni vardır. Kendi yaşamımıza baktığımızda cevabı

buralarda çok rahat bulabiliriz. Teorik olarak kendini yetersiz görüp, kendine program çıkarıp okuyup yazmaya başlayan kadın devrimci nadirdir.

Düzeyleri farklı olsa da hepimiz mücadeleye yaşamımızın çeşitli kesitlerinde ihtiyaç duyup teorik çalışmaya başlarız. Bunu ya kendi kendimize yaparız ya da yoldaşlardan yardım isteriz. Kimi zaman da sevgilimiz devrimciyse ondan yardım isteriz. Ancak bunların sonucu genelde hüsrana biter. Çünkü karşımıza sürekli başka öncelikler çıkar. Bu önceliklerse bulunduğumuz alana göre değişir. Legal alandaysak sürece göre bir eylem bir etkinlik organizasyonu bu çalışmalar için daha esas hale gelebilir.

Öncelikler dışında başka bir nedenle zorlandığımızda çabuk sıkılıp, kolaylığa sığınırız. Başta çok hevesli başlayıp, hatta gerçekliğimizi aşan bir dizi planlar çıkarırız. Öyle ki uykumuzu kısıp gece çalışma koyarız önümüze... Bir süre sonra zorlanma başlayınca birer birer bu planları sadeleştiririz. Ardından da “zamanımız yok” gibi gerekçelerle uzun bir süreliğine ya da tekrardan ihtiyaç dayatana kadar rafa kaldırırız.. Zamanımızı nasıl doldurduğumuza bakıp hayatın küçük ayrıntılarıyla uğraştığımızı gördüğümüzde neyi neye tercih ettiğimizi çok daha rahat görebiliriz.

yetiştirilen kadın devrimci olduğunda da benzeri işleri sürdürmeye devam eder. Teorik konuları anlayamayacağını, kapasitesinin buna yetmeyeceğini düşünür. Bir şekilde kendine güvensizlik burada da karşısına çıkar. Örneğin **Kapital**'i okuyacağını söyleyen bir erkek olsa kimse bunu gariptemez ama bu kadın olunca herkes şaşırır, anlayamayacağı düşünülerek aslında küçümsenir. Çünkü bakış açısına göre erkek yapması gerekeni kadınsa yapmaması gerekeni yapıyordur...

-KENDİMİZİ YARDIMCI ÖĞE OLARAK GÖRÜRÜZ

Kadınlar teori ve politika alanını erkeklerin alanı olarak gördükleri için kendi görevleri olarak görmezler. Kendilerine en fazla yardımcılık misyonu biçerler. Evdeki mutfaktan çıkıp örgütün mutfağına giren kadın, politik meseleleri erkeklere bırakır. Belirleyici olmaz, olamaz. Zaten yaşamının hiçbir yerinde böyle bir rolü olmadığı için var olan durumu kabullenmesi de zor olmaz...

-İDDİASIZLIK, ERKEN SIKILIP PES ETME DURUMU VARDIR

Kadınların teorik gelişimlerini önemsememe nedenlerinden biri de iddiadaki zayıflık olabilir. Bu teorinin neden gerekli olduğu ve neye hizmet edeceğinin kavranamamasıyla da il-

Kadınlar 8 Mart'ta Alanlardaydı

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günü vesilesiyle pek çok yerde eylem ve etkinlikler düzenlendi. Ankara ve Çorlu'da düzenlenmek istenilen eylemlere polis saldırdı, onlarca kadın darp edilerek gözaltına alındı. Her türlü saldırıya karşı alanları dolduran kadınlar, düzenledikleri eylem ve etkinliklerde "Savaşa, OHAL'e, cinsiyetçiliğe karşı emeğimiz, kimliğimiz ve özgürlüğümüz için direniyoruz" dedi.

İstanbul'da 8 Mart Kadın Platformu öncülüğünde, 4 Mart Pazar günü "Savaşa, OHAL'e, cinsiyetçiliğe karşı emeğimiz, kimliğimiz ve özgürlüğümüz için direniyoruz" sloganıyla 8 Mart mitingi düzenlendi. Aralarında Yeni Demokrat Kadın (YDK), KESK'li Kadınlar, Demokratik Kadın Hareketi (DKH), Sosyalist Kadın Meclisi (SKM) gibi birçok kadın örgütü ve sendikası Dikilitaş'ta buluştu. Kötü hava koşullarını hiçe sayan

binlerce kadın rengarenk pankartlar ve dövizlerle Bakırköy Meydanı'na yürüdü.

Her türlü isyanın, direnişin ve ortak mücadelenin mesajlarının verildiği mitingde **Yeni Demokrat Kadın** da, "**Cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye ve tasfiyeciliğe karşı; VARDIK, VARIZ, VAR OLACAGIZ**" pankartı ile kortejde yerini aldı.

"Eşit işe eşit ücret", "Ücretli köleliğe son", "Sınıfsal, ulusal, cinsel, sö-

mürüye son", "Nefrete inat yaşasın hayat", "Ev işçilerine insanca yaşanabilir ücret" dövizlerinin açıldığı kortejde, sık sık "Jin jiyan azadi", "Yaşasın kadın dayanışması", "Homofobik devlet yıkacağız elbet", "Erkek vuruyor devlet koruyor", "Dünya yerinden oynar kadınlar özgür olsa", "Susmuyoruz, korkmuyoruz itaat etmiyoruz" sloganları atılarak kadın dayanışmasına ve önemine vurgu yapıldı.

Dersim ve Kürdistan'da kadınlar 8 Mart'ı coşkuyla kutladı

DERSİM- Aralarında **Yeni Demokrat Kadın**'ın da olduğu birçok kadın örgütünden oluşan Dersim Kadın Platformu'nun çağrısıyla Seyit Rıza Meydanı'nda toplanan Dersimli Kadınlar, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü halay ve türkülerle coşkulu bir şekilde kutladı.

Saygı duruşunun ardından ve basın açıklamasını Dersim Kadın Platformu Sözcüsü Nurşat Yeşil okudu. Yeşil, "Dayanışmayla büyüttüğümüz mücadelemize güç katıyor, hayatı örgütlemeye devam ediyoruz" dedi.

Yeşil, kadınların ucuz emek gücü olarak görülmesine, KHK'lere karşı, OHAL'e,

kadın ve LGBTİ'ye yönelik saldırılara, kadın cinayetlerine karşı mücadele çağrısı yaptı.

Etkinlik, halaylar, türküler ve sloganlarla devam etti.

Kürdistan'ın da birçok şehrinde 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günü vesilesiyle bir araya gelen kadınlar, barışı ve özgürlüğü haykırdılar.

Amed'de, Van'da, Malatya'da, Batman'da, Antep'de bir araya gelen binlerce kadın, OHAL'e, savaşa, baskıya, kadın cinayetlerine, tacize, istismara, şiddetin her türlüsüne ve emek sömürüsüne karşı, eşitlik, özgürlük ve adil bir dünya talebinde bulundular.

"Susmuyoruz, korkmuyoruz, itaat etmiyoruz!"

İSTANBUL- 16. Gece Yürüyüşü için binlerce kadın İstiklal Caddesi'nde bulunan Fransız Kültür Merkezi önünde bir araya geldi.

Yürüyüş boyunca "Jin, Jiyan, Azadi", "Kadın cinayetlerine hayır", "Alışın LGBTİ'ler var", "Emek hırsız erkek", "Erkek öldürüyor yargı koruyor", "Cinsiyet ayrımına son", "İnsanca yaşamak istiyorum" dövizleri taşındı. Erbanerler, davullar ve düdükle yürüyüşe başlayan kadınlar sık sık "Kadın, yaşam, özgürlük", "Dünya

yerinden oynar kadınlar özgür olsa", "Yaşasın kadın dayanışması", "Jin, jiyan, azadi", "Susmuyoruz, korkmuyoruz itaat etmiyoruz", "Kadınlar artık susmayacaklar" sloganları attı. YDK'lılar da "Meraller'den Sefagül'ere kadınlar kavgada önderleşiyor", "Cinsel, ulusal ve sınıfsal sömürüye karşı mücadeleyi yükseltelim", "Yaşam tek tiplendirilemez", "Homofobi, transfobi öldürür dayanışma yaşatır" yazılı dövizlerle yürüyüşte yerlerini aldılar.

Fransa '68

1968-2018:

Birleşirsek Sesimiz Dünyayı Oynatır Yerinden!

“Fransa’yla ateşlenen ’68 hareketinin arka planında ona güç ve ilham veren devrimci mücadeleler olduğunu da unutmamalıyız. Başta Çin’de cereyan eden Büyük Proleter Kültür Devrimi (BPKD) olmak üzere dünyanın birçok bölgesinde sürmekte olan ulusal ve sınıfsal temelli gerilla mücadeleleri ve aynı zamanda işçi sınıfı hareketleri ’68’i besleyen ana damarlar niteliğindedir.”

Mayıs 1968 tarihinde Fransa sadece öğrenci isyanıyla değil aynı zamanda haftalarca süren genel grevlerle sarsılırken; bu isyan dalgası hem Fransa’da hem de buradan dünyaya yayılan bir tufan etkisi yaratmıştır.

Dönemin Fransa’sında ’68 hareketini tetikleyici koşullar arasında düşük maaşlar, ciddi derecede eşitsizlikler, maaşların günümüzde yapılan sosyal yardımlardan dahi daha az olması, fabrikaların askerler tarafından “işçi tehdidi”ne karşı korunması gibi etkenler vardı. İşçilerin ve öğrencilerin önderliğinde başlayan isyan dalgası, sonraki dönemler için işçi sınıfı ve gençlik mücadelesi için önemli deneyimleri miras bıraktı.

Mayıs ’68 hareketi, militan mücadele ve talepler noktasında günümüze önemli izler bıraktı. Emperyalizme, kapitalizme, tüketimi özendirmeye ve De Gaulle iktidarına karşı ve yine bunun yanında kadın-erkek eşitliği gibi noktalarda feminist mücadele anlamında önemli bir hareketti. Dönemin bu militan mücadelesi zaman içerisinde “68 jenerasyonu” olarak anılacak bir gelenek yarattı. Hareketin gücü, süreç içerisinde meclisin dağıtılmasına ve erken seçimlerin gerçekleştirilmesine yol açtı. Resmi rakamlara göre eylemler boyunca 200’ü ağır olmak üzere 2000 kişi yaralandı; 5-7 arası kişi hayatını kaybetti. Ayrıca eylemlerden bir yıl sonra kafasına atılan bir taş yüzünden öldüğü iddia edilen bir polis bulunuyor.

Mayıs ’68’in önemli karakteri, bilinenin aksine öğrencilerin talep ve istemleri doğrultusunda bir “öğrenci hareketi” olmasından ziyade işçilerin, bununla birlikte kadınların ve öğrencilerin ciddi bir hareketi olmasıdır. İşçilere uygulanan emek gaspı -kadın işçilere dönük daha fazla emek gaspı- noktasında gelişecek bu isyan dalgası nüvelerini ’68 öncesi de vermişti. Öyle ki Fransa’nın sömürge adalarında daha bir yıl öncesinde gerçekleşen isyanların Fransa devleti

tarafından kanla bastırılması gibi bir örnek tarihsel hafızamızda yerini korumaktadır.

Fransa’yla ateşlenen ’68 hareketinin arka planında ona güç ve ilham veren devrimci mücadeleler olduğunu da unutmamalıyız. Başta Çin’de cereyan eden Büyük Proleter Kültür Devrimi olmak üzere dünyanın b i r -

çok bölgesinde sürmekte olan ulusal ve sınıfsal temelli gerilla mücadeleleri ve aynı zamanda işçi sınıfı hareketleri ’68’i besleyen ana damarlar niteliğindedir.

MAYIS ’67

Mayıs 68’i anlatırken dünyadaki devrim mücadelelerine verdiği katkı ve mirası yadsımadan, hareket öncesi ve sonrası gelişen sürece ilişkin müdahalelerdeki eksikliğe de vurgu yapmak gerekiyor. Mayıs ’68 hareketinden henüz bir yıl önce Fransa’nın sömürge adası olan Guadeloupe’da yaşayan siyahilere karşı ciddi derecede ırkçı politikalar uygulanmaktaydı.

Siyahilerin yaşadığı adada toprak ve fabrika sahipleri dışarıdan devşirilen “beyaz” insanlar olurken; bu patronlar ve ağalar tarafından sömürülen ise yerli halk oluyordu. Sömürü ve ırkçılığın yoğun yaşandığı bu süreçte Mayıs 1967 tarihinde, fabrika grevleriyle başlayan ve üç gün süren çatışmalarla bir isyan başlatıldı. İşçilerin grevine karşı “beyaz” patronların

gerçekliği karşımızda durmaktadır. Fakat bunun yanında işçi sınıfının grevlerle ve militan direnişlerle gerçekleştirdiği eylemlerin, fabrika ve liman işgallerinin önemsenmesi ve buradan doğru bir değerlendirme yapılması gerekir. Öyle ki ’68 isyanında LIP markasının Besançon’daki fabrikası, bir süreliğine işçilerin yönetimi ve denetimi altına girmiş ve böylece işçiler için önemli bir deneyim elde edilmişti.

Yine vurguladığımız şekliyle, ’68 hareketi kadın mücadelesi noktasında da çok ciddi kazanımlar ve bu kazanımların mirasını günümüze taşıdı. Cinsel özgürlük, eşit iş-eşit ücret gibi konular başta olmak üzere kadın hakları ve mücadelesinde ’68 hareketinin militan bir önemi olmuştur. ’68’i anar ve anlatırken kadın mücadelesindeki önemini es geçerek anlatmak eksik kalacaktır. Günümüzde kadın sorunu aynı yakıcılığıyla önemini korurken, 68’in izlerini sokaklarda daha fazla hissettirmek elbette hem anlamlı hem de gerekli olandır.

’68 HAREKETİNİN 50. YILI

Fransa’yı, Avrupa’yı ve dünyayı sarsan ’68 hareketinin 50. yılını karşılıyoruz. Elli yıl sonrasında dünyada gerici emperyalist-kapitalist sistemin egemenliği ve bu egemenlik altında dünya halklarına dönük azgın sömürü cenderesi; işçi sınıfına ’68 hareketini daha da büyütür sokaklara, fabrikalara, meydanlara taşıma görevini şart koşuyor. Tarihsel haklılığa sahip olan, yaşadığımız gerici sistemi yıma görevi ve gücü olan proletarya ve onun örgütü, Mayıs ’68’deki öncellerinin mücadelesini daha fazla sahiplenecek; eksikliklerini aşacak, direnişini kuşanacak ve bu mücadeleyi proletaryanın nihai zaferiyle elbet sonuçlandıracaktır! Bu noktada proleter devrimci hareket, ideolojik-politik anlamda ’68 isyanını doğru bir değerlendirmeye tutabilmeli bunun da ötesinde sistemi yerle bir edecek olan kitlelerin gücüne güvenmelidir.

“zenciler acıktıklarında tekrar çalışmaya başlarlar” gibi aşağılık ırkçı saldırıları, üç günün sonundaki çatışmalarda en az 8 kişinin katledilmesiyle sonuçlandı.

67’deki bu isyan, esasında 68’in önceli olma konumundadır. Buradan hareketle ’68 hareketinin önemli bir eksikliğini ’67’nin bu mirasını sahiplenmemesi olduğu söylenmelidir. Yine ’68 hareketini salt “öğrenci hareketi” olarak kavramak özellikle Türkiye ve dünya devrimci ve komünist hareketlerinde “noksan” bir bakış açısını da beraberinde getirmektedir. Elbette öğrenci gençliğin isyan dalgasında önemli bir aktör olduğu

AB'nin Askeri Hedefleri ve Emperyalist Ordu

Alman işçi sınıfının komünist önderi **Karl Liebknecht** I.Emperyalist Paylaşım Savaşı öncesinde uluslararası komünist harekete, komünistler açısından günümüzde de geçerliliğini koruyan enternasyonalizm ve sosyalist anti-militarizm noktasında programatik görüşler sunmuştur. Militarizmin içe dönük bir saldırıganlık olduğuna dair **K. Liebknecht** şunları belirtmektedir: "Sürdürdüğü amaçlar ve görevleri bakımından, dış siyaset iç siyasetin devamı, uzantısından başka bir şey değildir. Birbirlerini destekler ve tamamlarlar; dış siyaset iç siyasetin araçlarını ve yöntemlerini kullanır, iç siyaset de dış siyasetinkileri kullanır." (s. 293)

AB emperyalizmi bir emperyalist birlik olarak sürdürdüğü militarist politikaları merkezileştirmeye doğru adımlar atıyor. 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası Batı Avrupa'da bugünkü Avrupa Birliği'nin kökeni olan ve 1951 yılında Belçika, Hollanda, Lüksemburg, Almanya, Fransa ve İtalya arasında kurulan Avrupa Kömür ve Çelik Topluluğu'nun öncülüğünde Batı Avrupa ülkeleri, İskandinavya ülkeleri, Portekiz ve İspanya gibi ülkeler Avrupa Savunma Topluluğu'nun (EVG) amaçları üzerinden birleşik bir ordu kurma tartışmalarını topluma yayarak sürdürür durumdaydılar. 2.Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası sınırların yeniden düzenlenmesi temelinde ABD, İngiltere, Fransa ve SSCB'nin 1943 Moskova Deklarasyonu'nun hedefleri 1945'de bu devletlerin öncülüğünde Potsdam Konferansı ile "Potsdam Kararları" olarak yasal anlaşmaya dönüştü. Müttefik Devletler olarak ifade edilen ABD, Birleşik Krallık, Fransa ile Sovyetler Birliği arasında çeşitli anlaşmalarla Avrupa'da ulus devletlerin kuruluşu fiilen 1955'e kadar sürdü. 1949 yılında Demokratik Alman Cumhuriyeti'nin (DDR) kuruluşu ve 1955 yılında ise Polonya, Çekoslovakya ve Avusturya'nın parlamento ve anayasalarını oluşturarak kurulması ile Avrupa kıtasındaki "yeni düzen" sonuçlanmış oluyordu.

Ancak 1954 yılında kurulan Avrupa Savunma Topluluğu ile temeli atılan birleşik savunma ordusu düşüncesi, "yeni dünya düzeninde" bir sonuca ulaşması Avrupa emperyalist devletleri açısından olanaklı gözüküyordu. 1957'de Avrupa Ekonomik

Topluluğu ismini alan bu birliğe 1973 yılında İngiltere'nin de dahil olması ile Birleşik Avrupa Ordusu girişimleri emperyalist bloklar arasındaki çıkar ilişkileri temelinde sonuçsuz kalsa da İngiltere, Almanya ve Fransız emperyalistleri askeri anlaşmalarını; Birlik içerisinde silahlanma ve silah satım anlaşmalarını 90'lı yıllara kadar sürdürdüler. 2005 yılında ise başını Alman ve Fransız emperyalistlerinin çektiği "Avrupa Birliği - Savunma Birlikleri" Avrupa Parlamentosu'ndan da geçerek Avrupa Birliği savunma yasalarıyla tüm AB devletlerinin uyması gereken bir yasal anlaşma haline getirildi. 2005 yılında 3.000 kişilik bir özel ordu olarak açıklanan bu birliklerin mevcut sayısı ise sürekli değişkenlik halinde. AB anlaşmasının 42. ve 46. maddeleri değiştirilerek Avrupa Birliği savunması için AB'nin deyimiyile öncelikli olarak dünyanın "kriz bölgelerinde" konumlandırılmak üzere askeri birlikler kuruldu. Ancak AB emperyalistleri arasında ekonomik bütçe anlaşmaları ve buna bağlı görevlendirmeler noktasında istenilen düzeyde bir uzlaşma sağlanamadığı için ve yine Avrupa dışında NATO birlikleri dışında askeri üslere karşı duran İngiltere'den kaynaklı Avrupa içerisinde Birleşmiş Milletler ile yapılan anlaşmalarla bu askeri birlikler Bosna Hersek ve Arnavutluk'ta konumlandırılabilirdi.

AVRUPA BİRLİĞİ ORDUSUNA GİDEN ADIMLAR İLE MİLİTARİZM

2005 yılında AB'nin uygulamaya koyduğu savunma birlikleri öncesinde AB Konseyi'nin resmi belgesi olan "Avrupa Savunma Metni" raporu adı altında 2004'de bir strateji metni yayımlandı. Burada dünyada ulus-

lararası düzeyde sonuçlar yaratacak krizlere ve savaş durumlarına ilişkin AB'nin kontrol ve güvenlik araçlarının yetersiz olduğuna dair belirlemeler yapılmaktaydı. Avrupa Birliği'nin sınırları dışında askeri müdahalelere ve koruyucu askeri operasyonları yönetecek düzeye gelmesi için adımların hızlanması gerektiği gibi hedefler açıklanırken bu konuda çarpıcı örnek ise Körfez savaşına atıfta bulunarak yapıyordu. "Avrupa Birliği kendini Ortadoğu'daki askeri sorunları çözecek düzeyde geliştirmek durumunda-
dır. Ortadoğu'da askeri müdahale gücünü ve gelişimini 1990-91 yıllarındaki Körfez Savaşı'nın askeri kapasite düzeyinden daha üstün düzeye ulaşarak gerçekleştirebilir", "Ulaşmamız gereken düzey hava saldırıları, karadan askeri saldırıları ve merkezi nokta hedefleri askeri operasyonda kombine edebilen bir güç düzeyi oluşturmaktır" gibi hedeflerin açıklandığı raporda ABD emperyalizminin 90'lı yıllarda ve Irak işgalindeki askeri çapının aşılmasını bir hedef olarak belirlemesi öne çıkıyordu. Raporda ifade edilen ABD'nin Kuveyt'in işgali üzerinden yaşanan Körfez Savaşı'nda resmi sayılar bakımından yaklaşık 300 bin insan ölmüştü. (European Defence Paper, ISS, 2004)

Neo-liberal ekonomik politikalar emperyalistler açısından belli çıkmazları beraberinde getiriyordu. 2007'de patlak veren emperyalist mali krizin ardından AB emperyalistleri ekonomik buhranın sarsıcı etkilerini aşabilme-ye dönük politikalarını AB Ekonomi Paketi anlaşmaları ve benzeri ekonomik kararlar ve anlaşmalar üzerinden uygulamaya çalıştı. Avrupa Birliği içerisindeki ülkelerin büyük çoğunluğu farklı düzeylerde, sosyal hak ve kazanımların yok edilmesi, sosyal yıkım uygulamaları ve özelleştirme politikaları ve çokuluslu tekellerin eline geçen devletin sanayi ve çeşitli üretim alanlarının satılması ile sürdürülen bir neo-liberal ekonomi oluşturdu.

Burjuva ekonomistlerin dahi satır aralarında ifade ettiği gibi temel kuralın kendisi "Radikal Neo-Liberalizm İçin Radikal Militaristleşme" olarak ifade

ediliyordu. Bu ifadenin kendisi AB ordusu hedefi için 2009'da AB ülkeleri dışişleri ve savunma bakanlarının imzaladığı yeni anlaşma ile “**Güvenlik Ve Savunma Politikaları Ortaklığı**” adı altında varılan anlaşmanın temel anlayışını oluşturmaktadır. Bu anlaşma ile birlikte AB ülkeleri olağanüstü durumlarda alınacak kararlar ile AB içerisinde ve sınırlarının tehlikesi durumunda askeri müdahalede bulunabilecek. Anlaşma herhangi bir AB ülkesinin dışarıdan gelen askeri bir saldırıya uğraması durumunda diğer AB ülkelerinin askeri müdahalesini zorunlu hale getiriyor. Yine bununla birlikte dönemin AB Komisyon Başkanı Jean Claude Juncker ise 2015 tarihinde birleşik bir AB ordusunun gerekli olduğunu ifade ederek adımların hızlandırılması gerektiğini ifade etti. Juncker ayrıca AB Parlamentosu'nda savunma bakanlarının çalışmalarını hızlandırması ve stratejik askeri anlaşmayı hayata geçirmeleri gerektiği “talimatını” verdi.

2016 yılının Eylül ayında Bratislava'da gerçekleşen AB Bakanları buluşmasında Avrupa Birliği ordusunun ön koşulu olarak **PESCO (Permanent Structured Cooperation/Sürekli Yapısal İşbirliği Anlaşması)** 25 AB ülkesi tarafından onaylandı. PESCO, AB ordusunu oluşturacak sürecin tek tek AB ülkelerinin askeri işbirliği, silah satışı ve askeri operasyon birliklerinde geniş işbirliği uygulamaya dönük gerçekleşiyor. AB ülkelerinin farklı biçimlerde aralarında askeri birlikler oluşturması ve anlaşmalara gitmesinin pratik olarak önünü açan bu anlaşma İngiltere'nin AB'den ayrılması ile birlikte hızlanarak sürdürülmekte.

Bu adımların bir yansıması olarak 2016'nın sonunda AB Savunma Fonu oluşturularak AB bütçesinden 2021 ile 2027 yılları arasında her yıl birleşik bir ordu için 3,5 milyar Euro'nun yatırılması kararlaştırıldı. Savunma fonuna yapılan yatırım ile birlikte Avrupa Yatırım Bankası'nın da ülkelere bölünmüş kredi uygulamaları ile silahlanma projelerini finanse etmesi sağlanacak. 28 AB ülkesi içerisinde 25 ülke “stratejik sürekli işbirliği” anlaşmasını imzalayarak AB Savunma Anlaşması'nın maddelerinin değiştirilmesi ile bütçeye yatırım yapmaya zorunlu hale getirildi. AB'nin ken-

di içerisinde kısmi çelişkiler olsa da AB Ordusu'nun 2021 ile 2027 yılları arasında oluşturulması için Alman ve Fransız emperyalistleri çalışmalarını hızlandırmış durumda.

2009 yılında Fransa ve Almanya Libya savaşı askeri müdahale hedefli adımlar noktasında istediğini alması da Kuzey Afrika ülkelerinde şimdiden askeri üslerini oluşturmanın hedefi içerisinde. Buna göre Libya, Fas, Tunus ve Cezayir'de ortak askeri üsler oluşturmaya çalışan Alman-

Fransa, İtalya ve Avusturya'da güçlenirken basın ve medya olmak üzere, okullarda ve eğitim alanlarında askeri propagandalar sistematik olarak sürdürülüyor. Henüz profesyonel ordu (paralı ordu) oluşturamayan devletler 2009 ile 2011 yılları arasında zorunlu askerlik yerine profesyonel ordunun oluşturulması için halk oylamaları gerçekleştirdiler. Örneğin Avusturya'da dönemin hükümeti 2013 yılında bu konuda meclisteki muhalefeti geçemeyince bir halk oylaması gerçekleştirmek durumunda kalmıştı.

dönük militarizm içte faşistleşme ve militarizm biçiminde gelişmektedir. Bunu I. ve II. Emperyalist Paylaşım Savaşları'nın tarihsel deneyimlerinde; emperyalizmin henüz sosyal emperyalist olduğu aşamada SSCB ile arasındaki güç savaşında; dünyanın talan edilmesi ve sömürülmesi hedefli körüklenen savaşlarda görebiliyoruz. Vietnam Savaşı, Afganistan işgali, Yugoslavya'daki savaş ve benzeri savaşlarda militarizm aynı zamanda içte baskı politikaları ve gericileşmeyi güçlendirmiştir.

Alman işçi sınıfının komünist önderi Karl Liebknecht 1.Emperyalist Paylaşım Savaşı öncesinde uluslararası komünist harekete, komünistler açısından günümüzde de geçerliliğini koruyan enternasyonalizm ve sosyalist anti-militarizm noktasında programatik görüşler sunmuştur. Militarizmin içe dönük bir saldırganlık olduğuna dair K. Liebknecht şunları belirtmektedir: “**Sürdürdüğü amaçlar ve görevleri bakımından, dış siyaset iç siyasetin devamı, uzantısından başka bir şey değildir. Birbirlerini destekler ve tamamlarlar; dış siyaset iç siyasetin araçlarını ve yöntemlerini kullanır, iç siyaset de dış siyasetinkileri kullanır.**” (s. 293)

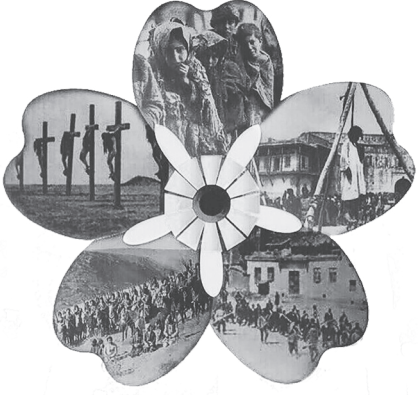
Halk oylamasında profesyonel ordunun halkın çoğunluğu tarafından reddedilmesi ile birlikte mevcut hükümet meclise yeniden bir taslak önerisi sunmaya hazırlanıyor.

Militarist politikalar paralı askerliğin devlet kurumları ve özel taşeron şirketler eliyle teşvik edilmesinde belirgin bir biçimde görülmektedir. AB emperyalistleri dışarıya dönük militarizmi güçlendirmenin önkoşulu olarak profesyonel orduyu görmekteler. Avrupa'daki ırkçı partiler ve burjuvazinin büyük bir bölümü kendi güvenliklerini ülke içerisinde bir profesyonel orduda görmektelerdir. Avrupa'da sınıf mücadelesinin gelişimine ve toplumsal muhalefetin, gençliğin sokaklarda militan bir harekete dönüşme ihtimaline karşı profesyonel ordu öne çıkarılmaktadır. Zorunlu askerlik yapan gençliğin halka karşı silahlanması veya emirlere uymasında bir garanti olmadığı gibi egemenler açısından engeller oluşturmaktadır. Profesyonel ordu ise farklı bir militarist devlet gücü olarak paramiliter bir nitelik taşımaktadır. Burjuvazi için dışa

“**Militarizmin “içsel” boyutu, “halkın ve özellikle de işçi sınıfının bağımlılık altında tutulması amacıyla ordunun iktisadî ve siyasal mücadelede zor aracı olarak kullanılması” ile doğrudan bağlantılıdır. Bu anlamda militarizmin başlıca görevi “iç düşmana” karşı mücadeledir**” (s. 118)

Emperyalist-kapitalist burjuvazi için “iç düşman” ilk olarak işçi sınıfının örgütlü güçleri ve anti-emperyalist, anti-faşist örgütlü güçlerdir. Bu açıdan emperyalizme karşı mücadele aynı zamanda tutarlı bir anti-militarist siyasal çizgi temelinde gelişebilir. Uluslararası proletaryanın enternasyonal mücadele olanaklarını yaratma ve her ülkenin proletaryasının emperyalizme karşı mücadelesi sınıf kardeşleriyle birlikte kendi ülkesindeki burjuvaziye karşı mücadele olarak sürdürülmek zorundadır. Bu ilkesel yaklaşım bilince çıkarılmalı ve buradan doğru bir mücadele geliştirilmeli ve desteklenmelidir.

Soy Kurutanlardan Soyağacı Uygulaması

Resmi tarihin herkesi Türk ulusu mensubu yapan, kabul etmeyenlere ise katliam ve sürgün uygulayan ve aynı zamanda bunu gizleyen bir niteliği vardır. Hitler'in Kavgam kitabında bunun tarihsel notlarına rastlamaktayız. Mustafa Kemal'in bir göçmen toplumundan tek bir ulus kurduğunu ve bu uğurda döktüğü kanı, uyguladığı baskıyla unutturduğuna övgüler yağdıran Hitler, İttihat ve Terakki kontrolünde gerçekleşen Ermeni katliamını Yahudilerin katliamı ile kıyaslayarak "Bunları 10 yıl sonra kim hatırlayabilecek?" diye sormaktadır.

Yakın zamanda Türkiye'de fazlasıyla tartışılan azınlıklar ve diğer uluslar mevzusunda tekçiliği ve Pan-Türkizm'i elinden bırakmayan faşist egemenler; bugün karşımıza yeni bir uygulama ile çıktı. Kayıtlarının 1800'lü yıllara dayandığı açıklanan ve e-Devlet uygulaması üzerinden ulaşılabilen "alt ve üst soyağacı sorgulaması" uygulaması geçtiğimiz şubat ayında hizmete girdi.

Hizmete girdiği gün itibariyle e-devlet sitesi kilitlendi, bağlantı yükünü kaldıramaması kaynaklı sorgulama sistemi kapatıldı. Ancak sorgulayanların birçoğunun Türk kökenli olarak çıkması; Osmanlı'nın parçalanmasından sonra resmi kayıtların yok olması ve kalanlarının Ankara'daki Milli Kütüphane'de sınırlı ulaşımına açık olmasıyla birlikte düşündüğümüzde bu "hizmet" sorgulanması gereken bir içerik taşımaktadır.

RESMİ TARİH VE ÇELİŞKİLERİ

Türkiye resmi tarihinin 1927 yılında CHP'nin ilk açılışı sırasında tekrardan yazıldığını görmekteyiz. "Türk Devrim Tarihi Enstitüsü" tarafından Mustafa Kemal'in emri ile kaleme alınan "Nutuk" ile Türkiye'de Türk haricindeki her ulus ve kimliğin düşman ilan edildiği bir tarih görülmektedir. Mustafa Suphi'nin sözleri ve Şürov'un Lenin'le olan yazışmalarından; ilk kurulduğu anda Türkiye'de; Türk, Kürt, Arap, Ermeni ve Rum olmak üzere 5 milliyetin ve bunların yanı sıra Acem, Türkmen, Gürcü, Arnavut, Çerkez, Laz, Tatar olmak üzere birçok da azınlığın olduğunu görmekteyiz. Araplar'ın Hatay'ın Türkiye'ye katılması sırasında

sürgün edildiği, Ermeni ve Rumlar'ın Türkleştirme girişimi olarak 30 yıla yakın çalışma kamplarına gönderildiği ve buralardan çıkamadıkları, Kürtlerin ise nüfus olarak kalabalıklığı kaynaklı karşı durabildiği görülmektedir.

Resmi tarihin herkesi Türk ulusu mensubu yapan, kabul etmeyenlere ise katliam ve sürgün uygulayan ve aynı zamanda bunu gizleyen bir niteliği vardır. Hitler'in Kavgam kitabında bunun tarihsel notlarına rastlamaktayız. Mustafa Kemal'in bir göçmen toplumundan tek bir ulus kurduğunu ve bu uğurda döktüğü kanı, uyguladığı baskıyla unutturduğuna övgüler yağdıran Hitler, İttihat ve Terakki kontrolünde gerçekleşen Ermeni katliamını Yahudilerin katliamı ile kıyaslayarak "Bunları 10 yıl sonra kim hatırlayabilecek?" diye sormaktadır.

Her askeri darbe döneminde unutulmayan köken tartışması zulüm ve ulusal baskı politikası ile kapatılırken bu sefer karşımıza yeni zamanın en popüler aracı olan internet üzerinden bir uygulama çıkmaktadır. Azınlıkların birçoğunun toprak ve miras üzerinden hak iddia edilmesin diye kayıtların imha edildiği düşünülürse 'soyağacı' 1800'lü yıllara kadar gidebilen bir internet uygulamasının gerçekliği de ortaya çıkacaktır.

Son yıllarda dünyada da revaçta olan bir orijin yani köken tartışması var. Özellikle ABD ve Kuzey Avrupa ülkelerinde başlayan bu tartışma en son olarak DNA testi ile kısmen de olsa çözülmüşe benziyor. Kişinin taşıdığı gen tiplerinin en çok hangi

coğrafi bölgelerde toplandığına göre yüzdelik bir oranla kökeni açıklayan test kan veya sıvı örneği gönderilerek, geçmişte kan ve ilik kanserine karşı başlatılan donör bankası ile kıyaslanarak yapılıyor.

İnternet üzerinden sipariş edilebilen doku örneği kaplarına uygun ve steril ortamda örnekler verilerek DNA test laboratuvarlarına gönderiliyor. Sonuç ise ikiden

fazla köken barındırarak geliyor. Sadece aile olma ilişkisi üzerine aktarılabilen genetik üzerinden elde edilen bilgi bir İngiliz'de yüksek oranlarda Hindistan, İzlanda, İran, İngiliz ve İrlanda genleri çıkabilmektedir. Bu ilişki üzerinden hem yakın tarihteki hem de uzak tarihteki soyağaçları çıkarılmakta ve hatta yıllık belli bir ücret karşılığında bu bilgi kişiye özel şekilde saklanmaktadır.

BİLİMİN İDEALİZMLE ÇATIŞMASI

Özellikle resmi tarihte Türklerin Anadolu'ya Orta Asya'dan geldiği andan beri Anadolu'yu Türkleştirdikleri söylenirken bunun tek örneği olarak doğumdan gelişim aşamasına ve hatta giyinme alışkanlıklardan bile değişebilen kafa yapısında "Türk çıkıntısı" icat eden resmi tarihin halen Orta Asya'da yaşayan Türkmen, Tatar ve Azerilerle neden farklı dil, görünüm ve kültürlerde olduğumuzu açıklayamadığı düşünüldüğünde resmi tarihin iflas ettiği görülmektedir.

Çok değil, bundan 3 yıl evveli ortaya atılan "alt kimlik-üst kimlik" tartışması çerçevesinde karşımıza çıkan "alt ve üst soyağacı sorgulama" uygulamasının, tekrardan olmayan hikayeyi gerçek eyleme çabası olduğu; bilimselliğe karşı devlete ve onun Türk-İslam tezine biat etme için bir manipülasyon aracı olduğu bariz ortadadır. İdealizmin en bariz hali olan bu ve benzeri politika ve uygulamalara karşı ısrarlı bir şekilde bilimselliği savunmak da MLM'lerin görevidir.

Dersim, Munzur Gözeleri'yle Birlikte Dersim'dir

Dersimliler ulusal ve inançsal kimliklerinden dolayı baskılar görmüş, katliamlardan geçirilmiştir. Politik saflaşmanın keskinleşmeye başladığı 1970'lerden itibaren siyasal tercihleri de Dersimliler'in saldırılara uğramasının nedeni olmuştur. Bitmedi...

21. yüzyıla birlikte Dersimliler bu kez yaşam alanlarına, doğalarına yönelik bir katliam yaşamaya başladılar. Zoraki köy boşaltmalar ve orman yakmalar bir devlet politikası olarak '90'lı yıllar boyunca uygulansa da Dersim'de politik yanı olmakla birlikte ekolojik yıkımı içeren, sermaye birikimi amaçlı saldırılar esas olarak "AKP'li yıllar" içerisinde gerçekleşmiştir. Bu çakışma Dersim doğasına yönelik saldırının AKP'ye özgü bir politika olduğu yanılmasına yol açsa da emperyalizme bağımlı komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarına ve onların devletine ait bir politika olduğunu belirtmeliyiz. AKP bu bağımlılık ve sınıf hareketinin getirdiği ve gerektirdiği politikaların üreticisi ve uygulayıcısıdır sadece.

Dersimliler'in katliamlarla karşılanan sorunları yani ulusal, inançsal, sosyal ve çevresel sorunları Türkiye'nin de en temel sorunlarıdır. Dersimliler'e, Dersim'e yaşatılanlar söz konusu sorunlar karşısında Türk hakim sınıflarının nasıl bir çözüm politikasına sahip olduğunu gösteriyor. Dolayısıyla egemenlerin Dersim politikası daha genel de bir Türkiye politikasıdır.

SARI ÖKÜZÜ VERME

Doğanın en yıkıcı saldırılarla tanışması kapitalizmle birlikte olmuştur. Çünkü kapitalizmde maddi mallar kullanım değerleri için değil değişim değerleri için yani artı değer için üretilir. Biricik

hammadde kaynağı olan doğa, kapitalizmin ihtiyaç için değil kâr için işleyen kanunları nedeniyle en vahşi ve en ölçsüz saldırıların hedefi olur; bağı kapitalistlerce talan edilir. Kapitalizmin genişlemesine ve derinlemesine doğru kat ettiği gelişme doğanın o öl-

ve yataksız sayılıp faşizm tarafından yakılarak yıkılarak, barajlar çekilerek cezalandırılmaktadır.

Dersim'e yönelik saldırının çok farklı nedenlere bağlı gelişmesi bu saldırıya konsantre bir nitelik ve dolayısıyla di-

çüde katliyle birlikte yaşanır. Bu aynı zamanda 20. ve 21. yy kapitalizminin yani emperyalizmin doğaya karşı bu derece saldırgan ve acımasız olmasının da nedenidir.

Kapitalist-emperyalizm koşullarında doğa en yıkıcı en yok edici saldırıları yaşayıp duracaktır. Bütün coğrafyalar için geçerli olan bu neden ilaveten Dersim doğası Dersimli'nin ulusal, inançsal, siyasal kimliği; ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinin ulaştığı düzey nedeniyle de yakılıp yıkılmakta, delik deşik edilmektedir. İsyana yatak olmak, başkaldırıyı beslemek, ona güç vermek sanki doğanın bilinçli bir eylemi gibi görülmekte, isyanların yardım

renişe de konsantre bir karakter kazandırıyor. Örneğin inancı gereği kutsal atfedilen mekanları (ziyaretler, türbeler gibi) koruma kaygısı çevresel bir saldırıya karşı direnme haline dönüşebiliyor.

Dersim'de ekolojik yıkımlar içeren saldırı zinciri karşısında kimi 'Dersimli'nin bu saldırılara destek verdiği biliniyor. Bunun nedeni esasen oluşacak ranttan pay almaktır. Bu kesimler devletin yerel güçleriyle kol kola girip Dersimliler arasında rıza oluşturma çabasıdır. Oysa Dersimli inancı gereği canlı ve cansız doğadaki her bir unsurun hakkı olduğuna inanır. Dersimli'nin inancında sadece insan merkezli bir doğa anlayışı yoktur. Doğa, Dersimli için istediği gibi tasarrufta

bulunacağı bir oyun sahası değil, kendini var eden kendisiyle birlikte kendisinin parçası olan bir unsurdur. "Rıza"yı hak olarak gören, anlayan 'Dersimli' için insan gibi kurdun, kuşun, kayaların ve ağaçların, akan suyun ve balığın bir hakkı vardır. O hak çiğnenmez, yağmırlanmaz. Barajlara, HES'lere karşı yükseltelen mücadelede bu rıza kültürünün payı büyüktür.

Dersim doğası ve kültürü yeni bir saldırıyla daha karşı karşıyadır. Bu saldırının adı "Munzur Gözeleri Peyzaj Düzenlemesi Projesi" ve "acil kamulaştırma"dır. Bu proje Dersimli'nin çok büyük bir kısmında rıza görmemiştir. Gözelerin bakımsız, perişan hali, misafirlerin yarattığı çevresel kirlilik çözülmesi gereken bir sorundur. Bu sorun Munzur Gözeleri'ni mahvetme pahasına oradaki ranta gözünü dikmiş, muhteristler ve yaslandıkları yerel devlet erkanı tarafından istismar edilmekte "Peyzaj Düzenlemesi"nin gerekçesi olarak kullanılmaktadır. Gerek bu baskının etkisi ve gerekse çevre sorununa yüzeysel yaklaşım kimi dostlarımızda projenin ıslahı, revize edilmesi yönünde eğilimlere neden olmaktadır. Oysa gözelerle yönelik peyzaj çalışmasına total bir itiraz, karşı koyuş gerekir. Projenin iyileştirilmesi, revize edilmesi sarı öküzün sırtlanlara verilmesi gibidir. Proje üzerinden tartışmak değil, projeyi çöpe atarak işe başlamak gerekir. Sonucu ekosisteme dokunana hiçbir girişim kabul görmez, Dersimliler ise asla kabul etmez.

Munzur Gözeleri Peyzaj Düzenlemesi, Gözeler'in Yok Olmasıdır, Buna İzin Vermeyeceğiz!

MUNZUR GÖZELERİ PEYZAJ DÜZENLEMESİ, ETKİLERİ, GÖREV VE SORUMLULUKLARIMIZ

Sermayenin saldırılarını yoğunlaştırdığı alanlardan biri de Munzur coğrafyasıdır. 26 baraj ve HES inşaatı başlamış, 145 noktada maden arama ve işletme ruhsatları alınmış ve çalışmalar devam etmektedir. Saldırıları sadece bununla sınırlı değildir; yasak askeri bölgeler, aramalar, gözaltılar, operasyonlar sürdürülmekte, bölgede yaşam imkanları sınırlandırılmaktadır.

Son dönemde "Fırat Kalkınma Ajansı" adı altında devlet, bölgesel kalkınmayı sağlamak amacıyla geliştirdiği "Munzur Gözeleri'nin Peyzaj Düzenlemesi" ve "Dersim Merkez İlçenin İçme Suyu İhtiyacının Karşılanması" adlı projeleri uygulamaya koymuş bulunmaktadır.

Buna göre proje, Munzur Gözeleri'nde; misafirhane (otel), müze, çocuk parkı, mangal alanı, anfi tiyatro, cemevi vb. gibi alanlar yanında tatil yapılacak, yerel kalkınmayı sağlayacak bir proje olarak halka sunulmaktadır.

Öncelikle bu proje alanda büyük bir inşaat anlamına gelmektedir. Binlerce ton toprak ve kayanın kazılarak yer değiştirmesi, tonlarca beton, demir ve inşaat malzemesinin kullanılarak, alt yapılar (su ve kanalizasyon), yollar, parklar, aydınlatma enerji hattı, dinlenme, eğlenme alanları ile birlikte "tatil köyü" inşa edilecektir.

Bu proje sonrasında Munzur Gözeleri'nin inşaat ve iş makinelerinin çalışması sonucunda su yollarının tahrip

olması, suyun yol değiştirmesi ve su kaynaklarının kuruması, suyun kirlenmesi ve sonucunda su canlılarının yok olmasına neden olacaktır.

Proje, bölge insanının kültürü, manevi ve inançsal değerlerinin aşınmasına hizmet edecek, sosyal dokunun değişmesi ve tüketim toplumu kültürünü hakim kılacaktır. Mülkiyet el değiştirecek, rant alanları oluşturulacaktır. Sosyal doku ve etnik yapı değişecek Munzur'un muhalif kimliği yok edilecektir. Halkın toprağı yok pahasına satın alınacak ve göçe zorlanacaktır.

Bu proje, baraj, HES, maden arama ve işletme projelerinin devamı niteliğindedir. Sermayenin saldırılarını püsürtmek için direniş ve hukuki müca-

dele yapılıyor, yapılacaktır. Belirleyici olacak olan Dersim halkının yaşam alanlarını savunmasıdır. Bugüne kadar yerel mücadele pratiği halkın yaşam alanlarını savunması ancak saldırıları boşa çıkarmıştır.

Derneğimiz ve on yılı aşkın bir süredir birlikte çalıştığı Ovacık köy dernekleri, yerelde süreklilik arz edecek bir çalışmayı başlatmıştır. Bu mücadele bütün seçenekler kullanılarak, tüm demokrasi güçleri ve kurumların destek, katılım ve katkısına ihtiyaç vardır. Birlikte mücadeleyi büyütüyoruz, Dersimliler ve dostlarımız ile yürüyoruz...

Bir Munzur Çevre Derneği Üyesi

Güvensizliğe Bir Zemin; Kolektife Karşı Birey

“Bir KP’de politik gelişim geri plana atıldığında, amaçlar ortaya konarak onların ışığında pratikler yapılmadığında, eski toplumun sintinesinden kurtulmak için çalışılmadığında dedikodu boy gösteriyor. Bu Proletarya Partisi’nin uzun yılları bulan pratiğinde ve dünya devrimci hareketinin asırlık pratiğinde hep böyle olagelmıştır”

Devrimci bir pratik içerisinde en fazla karşılaşılan durumlardan biri de elbette ki güvensizliktir. Bu Türkiye Devrimci Hareketi’nin içinden geçtiği süreçlerden tutun da aldığı darbeler kadar pek çok nedene bağlı bir gelişmedir. Lakin son süreçte özellikle kişiler üzerinde çelişiklere müdahale edilirken göze çarpan durum aslında güvensizliğin genel sürece bağlılığının yanı sıra komünist ve devrimcilerin gerçekte kendi ideolojilerini, politik güzergahlarını ne kadar kavradığı ve uyguladığı ile ilgili olduğunu da ortaya koymaktadır.

Ayaklarımız üzerinde dikilmeye doğru ne zaman yürüyüşümüz başlasa karşımıza öncelikle “güvensizlik” dağları çıkar. Elbette ki bu güvensizlikler zamanla “...aşılır, yerine güven tesis edilir...” denerek kendiliğindenliğe bırakılmaz, çünkü bu güvensizliklerin altında ideolojik zaaf ve hastalıklar bulunur.

Süreci kavrayıp yorumlayamamadan tutun önderlik ve örgütlü yaşam bilincini kendimizde sağlamayıp, kitleler içerisinde uzun soluklu çalışma yapacak kadar sabırlı davranmamaktan tutun geçmişte karşılaştığımız haksız (veya bizim öyle düşündüğümüz) davranışlara kadar güvensizliğin beslendiği kaynaklar var.

Bu güvensizliklerin peşinden ise anarşizm baş vermekte ve kendince rotalar çizmeye çalışmaktadır.

Bugün örgütlülükle bireyleri karşı karşıya koyma ve bunun üzerinden içindeki çelişkileri güvensizliğe evriltme yaygındır.

Bir KP’de bireysel davranış ve karar almalar değil, örgütlülüğün gerekli mekanizmaları içinde kolektif şekilde kararlar alınır. Her bireyin bulunduğu yerde kararlara şerh koyma hakkı vardır ve yanlış bir karar alındığında merkeziyetçiliği uygulayarak pratiğe

katılmışlardır.

Öncelikle şunu ortaya koymak lazım, güvensizlik bir hastalık değildir, güvensizlik politik bir sorundur. Günümüzde ise güvensizlik yaygın haliyle politik bağlamından soyutlanmış ve dedikodu karakteri kazanmıştır. Peki dedikodu nerede olur, nasıl gelişir? Sözü en kısası dedikodu ya pratiğin yapılmadığı ya da yapılan pratiğin politik olmadığı yerlerde olur. Çünkü

olarak görenlerin başlattığı ve zemindeki durgunluğu fırsat bilenlerin dedikoduları ortalıkta kaynamaktadır. Bu insanlar niyetten bağımsız olarak bireyler ve yereller üzerinden mücadeleyi karaladıklarının ise farkındadırlar.

Lakin örgütlü olup da bu ve buna benzer insanlara prim veren arkadaşları ise iyi düşünmek lazım. Öncelikle de kolektife karşı bireyleri

Açıktır ki hatalı bir pratik karşısında da herkesin önce bu soruyu aklına getirerek kendisinin de o hatanın bir tarafı olduğunu kavraması lazım. İkinci bir durum ise neden hataların ve zaafaların tartışıldığı kendi zemini yerine başka birilerine, başka bir zemine anlattığını anlamak ve sormak lazım.

Açıktır ki devrimci ve komünistlerin görevi insanlara dedikodu taşıyarak güvensizlik yaymak değil, politika ve perspektif taşıyarak, onlarla beraber hareket ederek devrim dalgasını yaymaktır. Devrime hizmet etmeyen ve kitle faaliyeti içermeyen pratikler gerçekte bizlerin burjuvaziye hizmet ettiği pratiklerdir.

Bugün dedikodular ile “yapılmadı” denen her şey gerçekte bizlerin geçmişte yapmadığı küçük işlerin birleşerek çılgılaşmasıdır.

Son tahlilde bugün hem dedikodularla güvensizlik dağları yaratmaya çalışanları hem de bunlara prim verenleri ve doğruyu uygulamak isteyenlerin ne yapması gerektiğini

ortaya koyduk. Açık ki bu mücadele içerisinde ilkelerine sıkı sıkı sarılmayan, mücadelede ısrar etmeyenlerin savrulması kaçınılmazdır. Bu noktada açıklıktan bahseden herkes zaten bu saydıklarımızın kolektif iradeye açıklıkla elde edileceğini bilir.

Ortaya çıkan manzara göstermektedir ki yapan da biziz, yıkanda biziz. Ve tüm gerçekleştirenlere rağmen adım atmayanlarda, öte yandan omuzlarına diğerlerinden kalan yükleri alıp ısrarla karlı yolları yürüyenlerde biziz. O zaman yapabileceğimiz şey benimseydiğimiz politikalarımızda ısrar etmek ve dedikodular yerine önümüze koyduğumuz politikalara hayat vermektir. Bunu yapmayanların kazanacağı bir şey yoktur, ancak yapanların kazanacağı koca bir dünya vardır ve gelecekte onları beklemektedir.

(Bir Yeni Demokrasi Okuru)

böyle bir ortamda ancak ve ancak yapılan her şey dedikodular, söylentiler, gayri-resmi söylemler vb. şeylerle açıklanır. Bu tarz açıklamaların her biri ise kısa süre içerisinde dedikodu olarak, yapılan şeylerin açıklaması olarak kulaktan kulağa gezer, gezmeye başlar.

Bir KP’de politik gelişim geri plana atıldığında, amaçlar ortaya konarak onların ışığında pratikler yapılmadığında, eski toplumun sintinesinden kurtulmak için çalışılmadığında dedikodu boy gösteriyor. Bu Proletarya Partisi’nin uzun yılları bulan pratiğinde ve dünya devrimci hareketinin asırlık pratiğinde hep böyle olagelmıştır.

Şimdi ise örgütlülüğün ayrılan, kopan, mücadeleden kaçan, onun içerisinde fazlasıyla ilkesizliğe imza atan ve eleştiri-özeleştiri mekanizmasını hep kendini kurtarmak için bir imkan

nasıl esas aldıklarını değerlendirmek lazım. Yataylık diye adlandırdığımız ve gerçekte bir ilkenin çiğnenmesi olan pratiğin ne kadar hatalı olduğuna değinmeyeceğiz. Ancak kolektif bilinçteki bu zayıflamayı ve yapılan hataları politik olarak ortaya koymak ise bizim borcumuz sayılır.

Tuhaf olan bazılarımızın, mücadeleyi bırakanların çelişkili ve yalan boyutuna varan açıklamalarına prim vermeleridir. Her şeyden önce kararlar alınırken, pratikler yapılırken bu gibi kişilerin her zaman müdahale etme, yanlışsa doğruyu ortaya koyma, doğruyu kavratmak için kendi buldukları mekanizmalarda tartışma imkanları vardır/vardı. Ancak biz bunu tercih etmek, zor ama doğru olanı yapmak yerine dedikodu yolu ile çevremizdeki eş, dost boyutlu insanlara şikayetlemeleri uygun görüyoruz. Bu gibi kişilere sorulacak tek soru: “Bunlar olurken sen neredeydin?”

Beyazıt'tan Gazî'ye

Katliamlarla Durdurulamayan Öfke!

Zulüm, baskı, işkence, katliam olguları tarihte egemenlerin ezilenlere yönelik bastırma ve sindirme aracı olarak kullanıldı. Ülkemiz özgülünde Mart ayı birçok katliamın yaşandığı bir ay olma özelliği taşımaktadır. Mart ayı katliamların yanı sıra esasta direnişin, isyanın ve başkaldırının ayıdır. Bizler biliyoruz ki faşizmin katliamları, işkenceleri, baskı, imha ve inkar saldırıları, halkın öfkelerini dindiremeyecektir. Bu bilinçle Mart ayında yaşanan katliamların hesabını direnişle sormalı, mücadeleyi büyütmeliyiz.

16 MART 1988 HALEPÇE KATLİAMININ 30.YILI : ELMA KOKUSUYLA GELEN KATLİAM!

Tarih 16 Mart 1988... Irak savaş uçakları Halepçe'yi bombaladı. Ortalığa keskin bir elma kokusu yayıldı. Çocuklar kokuya doğru koştu. Son sözleri "Daye bêhna sêve tê" yani, "anne elma kokusu geliyor" oldu.

Faşist diktatör Saddam Hüseyin ve Hasan Ali Mecid (Kimyasal saldırıları operasyonları yönettiği için 'Kimyasal Ali' olarak tanındı) Kürt soru-

nundan 'sonsuzca kadar kurtulmak' için 'Enfal' ismini verdiği Irak tarihinin en kanlı katliamına girişti. Kara hareketleri, havadan bombalamalar, yerleşim yerlerinin sistematik bir şekilde yıkılması, toplu zorunlu göçler, idam mangaları ve kimyasal saldırılar Enfal katliamının başlıca yöntemleriydi.

Kimyasal bombalar ilk olarak Balisan Vadisi'nde kullanıldı. Bu saldırıda kaç kişinin öldüğü hâlâ tam bilinmiyor. Balisan'ı, Sanexsê köyü takip etti. Kimyasal saldırıların üçüncüsü ve en büyüğü ise Halepçe'ye yapıldı; 76 bin kişinin yaşadığı Halepçe'de çoğu kadın ve çocuk en az 6.357 kişi alçakça katledildi ve 14 bin 765 kişi yaralandı.

GAZİ VE ÜMRANIYE BARİKATLARI TUTUŞMAYA DEVAM EDİYOR

Muhafif ve isyancı duruşuyla yıllardır devletin hedefinde olan, sindirilmeye çalışılan yoksul-emekçi mahallelerin başında gelen Gazi Mahallesi, 12 Mart 1995 günü yaşanan polis, asker ve kontra güçlerin saldırısında 18 kişiyi toprağa verdi.

Kahvehaneye açılan ateş sonucu Alevi dedesi Halil Kaya'nın hayatını kaybetmesiyle başlayan olaylarda, Alevilerin öncülük ettiği direnişi kırmak amacıyla; devletin günlerce polisiyle, askeriyle, panzeriyle yaptığı saldırılarda 18 kişi katledildi.

Alevilerin muhalif duruşu şiddet ile bastırılmaya, sindirilmeye çalışılmış, Gazi'den başlayan direniş ülkenin dört bir yanına yayılmıştır.

12 Mart günü Gazi Mahallesi'nde başlayan katliam, Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi'nde sürmüş, polis ve askerlerin açtıkları ateş sonucu 4 kişi katledilmişti.

Devletin katliam politikası günümüzde farklı boyutlara evrilip sürerken; Gazi ve Ümraniye'de 23 yıl önce kurulan barikatlar bugün de tutuşmaya devam ediyor.

16 MART 1978: BEYAZIT KATLİAMININ 40. YILI

16 Mart 1978'de İstanbul Üniversitesi Merkez Binası'ndan toplu halde çıkan öğrencilerin üzerine faşistler tarafından atılan bomba ve ardından gerçekleşen silahlı saldırı sonucunda

7 öğrencinin ölümünün onlarcasının da yaralanmasının üzerinden 40 yıl geçti.

Öğrenci gençliğin muhalif duruşunu, devrimci mücadelesini kontra ve faşist güçler aracılığıyla bastırmaya çalışan devlet, yedi İstanbul Üniversitesi öğrencisini katletti.

Devlet katliamından sonra 'göz boyamak' adına Ülkü Ocakları İstanbul İl Başkanı Orhan Çakıroğlu, o dönem Ülkü Ocakları'nda görevli Mehmet Gül, dönemin MHP İstanbul İl Başkanı Kazım Ayaydın ve Ahmet Hamdi Aksoy gözaltına aldı. Sanıklardan Sıddık Polat ise Elazığ'da yakalandı.

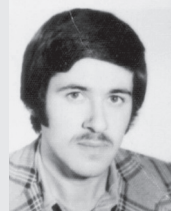
Hukuk ve İktisat Fakültesi öğrencilerinin üzerine "Kahrolsun Komünistler" diye atılan NATO yapımı TNT kalıplarını devletin tetikçisi, eli kanlı faşist Abdullah Çatlının temin ettiği ortaya çıktı. 16 Mart Beyazıt Katliamı'nın 40. Yılında devletin kontra güçleri tarafından katledilen Hatice Özen, Cemil Sönmez, Baki Ekiz, Turan Ören, Abdullah Şimşek, Hamit Akıl ve Murat mücadelemizin ön saflarında bayraklaşmaya devam edecek.

KAVGADA YİTİRDİKLERİMİZ

Ahmet Muharrem Çiçek, Elazığ'da dünyaya geldi. İstanbul Tıp Fakültesi'ni kazanıp, öğrenci gençliğin anti-faşist, anti-empyalist mücadelesi ile tanıştıktan sonra gerici düşüncelerinin yerini devrimci düşünceler alıyordu. Ahmet Muharrem 19 Mart 1973'te İstanbul Şehremini'de şehit düştüğünde Proletarya Partisi üyesi, İstanbul bölgesi gerilla komutanıydı.

Sivas doğumlu olan **Niyazi Gündoğdu,** İstanbul'da Proletarya Partisi saflarında mücadele yürüttü. 16 Mart 1983'te faşist cunta tarafından gözaltına alındı. Bir gün boyunca işkence edilen Gündoğdu, sır vermeme ve düşmanı işkence tezgahlarında yenme geleneğini sürdürdü. İşkencede katledilen Gündoğdu, Proletarya Partisi üyesiydi.

Hıdır Yıldız: '68 Dersim Hozat-Amutka doğumlu olan Yıldız, hayvancılık yapar. Gerillayla ilişkisi küçük yaşlarda başlar ve aralarına katılmak için can atar. 17 Mart 1985'te içinde bulunduğu birlik Hozat Mistiken'de pusuya düşer. Burada vurulur ve yaralı olarak düşmanın eline geçer. Düşman sorguda kendisinden bir şey alamayınca onu kurşuna dizerek katleder.

Veysel Yıldız; Yüreğini Proletarya Partisi'ne adanmış bir Partizan olan Veysel Yıldız, Kürt ulusuna mensuptu. 12 Eylül AFC dönemini de yaşamış ancak devrimle bağlarını asla koparmamıştı. 28 Mart 1982'de Malatya'da gözaltınada yoğun işkencelere rağmen ser verip sır vermedi. Düşman onu 31 Mart 1982'de işkencede katletti.

MAKİBAKA:

“DUTERTE’NİN GERÇEK YÜZÜNÜ TÜM DÜNYAYA GÖSTERMELİYİZ!”

Filipinler’de NDF (Filipinler Demokratik Cephesi) bünyesinde mücadele yürüten **MAKİBAKA** ile 8 Mart vesilesiyle gerçekleşen enternasyonal bir etkinlikte Yeni Demokrasi Gazetesi olarak söyleşi gerçekleştirdik. Filipinler’deki mevcut politik durum ve Duterte’de somutlanan kadın düşmanı politikalarına dair gerçekleşen söyleşimiz şöyle;

Yeni Demokrasi: Filipinler’de var olan politik durum nedir? Duterte’nin anti-emperyalist, radikal söylemleri bildiğimiz kadarıyla kendisini iktidara taşımada önemli rol oynadı. Peki gerçek durum nedir?

MAKİBAKA: Filipinler’deki hükümetin ve Duterte’nin gerçek yüzü net ve açık ortaya çıktı. Amerika’nın rejimi aslında! İlk başa geldiğinde Duterte “sol” olarak değerlendiriliyordu, milli meselede güven vermek istedi halk ile beraber yaşıyormuş gibiydi, uyuşturucuya ve rüşvete karşı mücadele ederek güven kazanıp başa geldi. Ama aslında sürekli soldan sağa, sağdan sola doğru git geller yaparak, halkın hoşuna giden söylemler geliştirerek kendini ilerici ve halkçı olarak göstermeye çalıştı. Gerçekler erken ortaya çıktı

ve emperyalizmin uşağı olduğunu hepimiz gördük!

Duterte başa geldiğinde ordudan ona karşı sempatinin ve desteğin çok olmadığını hissetti. Yani ordu ona “ait” değildi! Bu durumu değiştirmek için askere daha fazla güç ve yetki verdi. Ordu bu gücünü halka ve ilericilere karşı kullanmaya başladı ve bir yandan da uyuşturucu baronlarına bu askerler güvenlik sağlamaya başladı. Savaş ve uyuşturucudan kitleler çok fazla etkilendi.

Şimdi Duterte’nin ortaya çıkan gerçek yüzüne karşı tepki ve mücadele daha gelişkin bir durumdadır. Bundan dolayı faili meçhul katliamlar çok fazla, demokrasiyi ve ilerici politikaları savunanlar hatta uyuşturucuya karşı mücadele edenler bile artık hedef tahtasına oturtuldu. Bunlara artık “terörist” muamelesi yapılıyor. Bundan dolayı barış süreci sona erdi, ama yine de çatışmasızlık ve güçlerin karşılıklı birbirine dokunmaması şu an hala geçerli. Bu davayı destekleyen ve hatta barış görüşmelerini yapanlar tutuklandı. 400’ü aşkın kişi politik

nedenlerle hapse atıldı.

Yeni Demokrasi: Duterte kadın düşmanı, cinsiyetçi söylemleri ile sürekli gündeme geliyor. Son demecinde Yeni Halk Ordusu’na bağlı kadın gerillaları hedefe koyarak eli kanlı halk düşmanı askerlerine “kadın gerillaları vajinalarından vurun” emri vermişti.

Bu noktada sistemin genel kadına yönelik bakış açısı ve kadın hareketinin durumu Filipinler’de ne durumda?

MAKİBAKA: Başka büyük sorunumuz popülist bir şekilde kadına bakış açısının metaya dönüştürülmesinde yaşanan gericiliktir.

Bunun yanında kadına yönelik Duterte’nin ve sistemin büyük politik saldırıları da söz konusu. Kendi askerlerine bulduğunuz savaşçı kadını vajinasından vurmasını emrecek kadar saldırgan bir yaklaşım içindeler. İlerici hareketler de kadının rolünü reddediyor, bu noktada gelişmiş bir kadın dinamiğinden söz edemeyiz.

Yeni Demokrasi: Bu gerici, faşist saldırılara karşı neler yapıyorsunuz, nasıl bir politika ve mücadele benimsiyorsunuz? Ve bizim aracılığımızla vermek istediğiniz bir mesaj var mı?

MAKİBAKA: Duterte faşist bir diktatördür, Amerika ve Çin emperyalistleriyle oyun oynamaya çalışıyor. Bizim adalarımızı emperyalistlere satıyor, yani şuan kendi istediğini yapıyor. Filipinler Demokratik Cephesi de Duterte’yi faşist olarak görüyor, **Filipinler Demokratik Cephesi** tüm ilerici ve yurtseverleri Milli Demokratik Devrim’e çağırıyor. Ve bunu her alanda gerçekleştirdiği çalışmalarla yapıyor! Parlamentoda, sokakta, kırdan her yerde bu devrime desteğe çağırıyor. Filipinler’in mücadelesi ile dayanışmaya davet ediyoruz! Duterte’yi her yerde teşhir etmeliyiz, gerçek yüzünü tüm dünyaya göstermeliyiz! Kitle hareketleri çok fazla baskı altında, faili meçhul katliamlar yaşanıyor. Bu sorunları uluslararası alanda duyurmak zorundayız. Bu vesileyle tüm ilerici, devrimci güçleri enternasyonal dayanışmaya çağırıyoruz.

Bugün dünya aynı imparatorlar tarafından yönetiliyor, sadece her birinin giysileri farklı!